

„Wierzmy przecież, że będziemy zbawieni przez łaskę Pana Jezusa tak samo jak oni.” [Dz 15, 11]

„Przecież On mówi do Mojżesza: Ja wyświadczę łaskę, komu chcę wyświadczyc, i okażę miłosierdzie temu, komu je chcę okazać. [Wybranie] więc nie zależy od tego, kto go chce lub o nie się ubiega, ale od Boga, który wyświadczą łaskę. (...) A zatem komu chce, wyświadczą łaskę, a kogo chce, czyni zatwardziałym. (...) Czyż może naczynie gliniane zapytać tego, kto je ulepił: Dlaczego mnie tak uczyniłeś? Czyż garncarz nie ma mocy nad gliną i nie może z tej samej zaprawy zrobić jednego naczynia na użytek zaszczytny, drugiego zaś na niezaszczytny?” [Rz 9, 15-21]

Słowo „wybranie” jest dorzucone przez tłumacza oryginałów Biblii. Moim zdaniem, brakujące słowo brzmi „Miłosierdzie”, a nie „Wybranie”.

„Łaska bowiem jesteście zbawieni przez wiarę. A to pochodzi nie od was, lecz jest darem Boga: nie z uczynków, aby się nikt nie chlubił.” [Ef 2, 8-9]

„Gdy zaś ukazała się dobroć i miłość Zbawiciela naszego, Boga, do ludzi, nie ze względu na sprawiedliwe uczynki, jakie spełniliśmy, lecz z miłosierdzia swego zbawił nas przez obmycie odradzające i odnawiające w Duchu Świętym, którego wylał na nas obficie przez Jezusa Chrystusa, Zbawiciela naszego, abyśmy usprawiedliwieni Jego łaską stali się w nadziei dziedzicami życia wiecznego. (...) ci, którzy wierzą w Boga, miają się starać usilnie o pełnienie dobrych czynów. Jest to dobre i pożyteczne dla ludzi.” [Tt 3, 4-8]

„jako że dzięki uczynom wymaganym przez Prawo żaden człowiek nie może dostąpić usprawiedliwienia w Jego oczach.” [Rz 3, 20]

„A do nich rzekł: «Gdzie jest wasza wiara?» Oni zaś przestraszeni i pełni podziwu mówili nawzajem do siebie: «Kim właściwie On jest, że nawet wicherom i wodzie rozkazuje, a są Mu posłuszne.»” [Łk 8, 25]

„Jest to sprawiedliwość Boża [dostępna] przez wiarę w Jezusa Chrystusa dla wszystkich, którzy wierzą. Bo nie ma tu różnicy: wszyscy bowiem zgrzeszyli i pozbawieni są chwały Bożej, a dostępują usprawiedliwienia darmo, z Jego łaski, przez odkupienie, które jest w Chrystusie Jezusie. Jego to ustanowił Bóg narządźmiem przebłagania dzięki wierze mocą Jego krwi. Chciał przez to wykazać, że sprawiedliwość Jego względem grzechów popełnionych dawniej – za dni cierpliwości Bożej – wyrażała się w odpuszczaniu ich po to, by ujawnić w obecnym czasie Jego sprawiedliwość, i [aby pokazać], że On sam jest sprawiedliwy i usprawiedliwia każdego, który [żyje] dzięki wierze w Jezusa. Gdzież więc podstawa do chlubienia się? Została uchylona. Przez jakie prawo? Czy przez prawo uczynków? Nie, przez prawo wiary. Sądzymy bowiem, że człowiek osiąga usprawiedliwienie na podstawie wiary, niezależnie od pełnienia uczynków wymaganych przez Prawo. Bo czyż Bóg jest Bogiem jedynie Żydów? Czy nie również i pogan? Na pewno również i pogan. Przecież jeden jest tylko Bóg, który usprawiedliwi obrzezanego przez wiarę, a nieobrzezanego – dzięki wierze. Czy więc przez wiarę obalamy Prawo? Żadną miarą! Tylko Prawo właściwie ustawiamy.” [Rz 3, 22-31]

„Jeżeli bowiem Abraham został usprawiedliwiony dzięki uczynom, ma powód do chlubienia się, ale nie przed Bogiem. Bo cóż mówi Pismo? Uwierzył Abraham Bogu i zostało mu to policzone za sprawiedliwość. Otóż temu, który pracuje, liczy się zapłatę nie tytułem łaski, lecz należności. Temu jednak, który nie wykonuje pracy, a wierzy w Tego, co usprawiedliwia grzesznika, wiarę jego liczy się za tytuł do usprawiedliwienia, zgodnie z pochwałą, jaką Dawid wypowiada o człowieku, którego Bóg usprawiedliwia niezależnie od uczynków: Błogosławieni ci, których nieprawości zostały odpuszczone i których grzechy zostały zakryte. Błogosławiony mąż, któremu Pan nie liczy grzechu. (...) Abrahamowi została poczytana wiara za sprawiedliwość. W jakich okolicznościach została poczytana: czy gdy był obrzezany, czy przed obrzezaniem? Otóż nie po obrzezaniu, ale gdy był nieobrzezany. I otrzymał znak obrzezania jako pieczęć usprawiedliwienia osiągniętego dzięki wierze, którą miał wtedy, gdy jeszcze nie był obrzezany. I tak stał się ojcem wszystkich tych, którzy nie mając obrzezania, wierzą, by również im poczytano to za tytuł do usprawiedliwienia, a także ojcem tych obrzezanych, którzy nie tylko na obrzezaniu się opierają, ale nadto kroczą śladami tej wiary, jaką ojciec nasz, Abraham, miał przed obrzezaniem.” [Rz 4, 2-12]

Jak więc widać, zbawienie nie zależy od uczynków, ale kto je pełni zgodnie z wolą Boga, odciska na sobie jakby pieczęć potwierdzającą, że prawdziwie wierzy w Jezusa i tego który Go posłał, a nie jedynie słowami mówi „ja wierzę w Niego”. Uczynki miłe Bogu potwierdzają naszą wiarę w Niego, dokumentują ją. Mogą posłużyć na Sądzie za dowód na wiarę w Boga Najwyższego. Są więc dla człowieka dobre i pożyteczne. Samo zbawienie jest jednak od nich niezależne, by nikt na Sądzie nie wywyższał się swoimi uczynkami nad innych co będą sądzeni. Zbawienie jest jedynie z łaski Boga. Uczynki wynikają z wiary w Niego i dają nam obronę, gdyby ktoś zarzucił nam brak wiary w Niego.

„Dlatego [dziedzictwo przypada] dzięki wierze, aby było z łaski i aby w ten sposób obietnica pozostała niewzruszona dla całego potomstwa, nie tylko dla potomstwa opierającego się na Prawie, ale i dla tego, które [żyje] dzięki wierze Abrahama. (...) On to wbrew nadziei uwierzył nadziei, że stanie się ojcem wielu narodów (...) I nie zachwiał się w wierze, (...) I nie okazał wahania ani niedowierzania co do obietnicy Bożej, ale się umocnił w wierze. Odał przez to chwałę Bogu i był przekonany, że mocen jest On również wypełnić, co obiecał. Dlatego też policzono mu to za sprawiedliwość. A to, że policzono mu, zostało napisane nie ze względu na niego samego, ale i ze względu na nas, jako że będzie policzone i nam, którzy wierzymy w Tego, co wskrzesił z martwych Jezusa, Pana naszego. On to został wydany za nasze grzechy i wskrzeszony z martwych dla naszego usprawiedliwienia.” [Rz 4, 16-25]

„Dostąpiwszy więc usprawiedliwienia dzięki wierze, zachowajmy pokój z Bogiem przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa; dzięki Niemu uzyskaliśmy na podstawie wiary dostęp do tej łaski, w której trwamy, i chlubimy się nadzieją chwały Bożej. Ale nie tylko [tym], lecz chlubimy się także z ucisków, wiedząc, że ucisk wyrabia wytrwałość, a wytrwałość – wypróbowaną cnotę, wypróbowana zaś cnota – nadzieje. A nadzieja zawsze nie może, ponieważ miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany. Chrystus bowiem umarł za nas, jako za grzeszników, w oznaczonym czasie, gdyśmy jeszcze byli bezsilni. (...) Bóg zaś okazuje nam swoją miłość [właśnie] przez to, że Chrystus umarł za nas, gdyśmy byli jeszcze grzesznikami. Tym bardziej więc będziemy przez Niego zachowani od karzącego gniewu, gdy teraz przez krew Jego zostaliśmy usprawiedliwieni.” [Rz 5, 1-9]

„Tych zaś, których przeznaczył, tych też powołał, a których powołał – tych też usprawiedliwił, a których usprawiedliwił – tych też obdarzył chwałą.” [Rz 8, 30] — **chodzi o przeznaczenie do życia wiecznego**

„Cóż więc powiemy? To, że poganie, nie zabiegając o usprawiedliwienie, osiągnęli usprawiedliwienie, mianowicie usprawiedliwienie dzięki wierze, a Izrael, który zabiegał o Prawo usprawiedliwiające, do celu Prawa nie doszedł. Dlaczego? Ponieważ [zabiegał o usprawiedliwienie] nie dzięki wierze, lecz – jakby to było możliwe – dzięki uczynom. Potknęli się o kamień obrazy, jak jest napisane: Oto kładę na Syjonie kamień obrazy i skale potknięcia się, a kto wierzy w niego, nie będzie zawstydzony.” [Rz 9, 30-33]

„Tak przeto i w obecnym czasie ostała się tylko Reszta wybrana przez łaskę. Jeżeli zaś dzięki łasce, to już nie dzięki uczynom, bo inaczej łaska nie byłaby już łaską. Cóż więc [powiemy]? Izrael nie osiągnął tego, czego skwapliwie szukał; osiągnęli jednak wybrani. Inni zaś pogrążyli się w zatwardziałości, jak jest napisane: Dał im Bóg ducha odurzenia; takie oczy, by nie mogli widzieć, i takie uszy, by nie mogli słyszeć aż po dzień dzisiejszy. A Dawid powiada: Niech stół ich stanie się sidłem, pułapką, kamieniem potknięcia i odpłatą! Niech oczy ich się zaćmią, by nie mogli widzieć, a grzbiet ich trzymaj zawsze pochylony! Pytam jednak: Czy aż tak się potknęli, że całkiem upadli? Żadną miarą! Ale przez ich upadek zbawienie przypadło w udziale poganom, by ich pobudzić do współzawodnictwa.” [Rz 11, 5-11]

„Bo muszę im wydać świadectwo, że pałają żarliwością ku Bogu, nie opartą jednak na pełnym zrozumieniu. Albowiem nie chcąc uznać, że usprawiedliwienie pochodzi od Boga, i uparczywie trzymając się własnej drogi usprawiedliwienia, nie poddali się usprawiedliwieniu pochodzącemu od Boga. A przecież kresem Prawa jest Chrystus, który przynosi usprawiedliwienie każdemu, kto wierzy. Albowiem o sprawiedliwości, jaką daje Prawo, pisze Mojżesz: Kto je wypełni, osiągnie przez nie życie. Sprawiedliwość zaś osiągnana dzięki wierze tak powiada: Nie mów w sercu swoim: Któż zdoła wstąpić do nieba? (...) Ale cóż mówić: Słowo to jest blisko ciebie, na twoich ustach i w sercu twoim. A jest to słowo wiary, którą głosimy. Jeżeli więc ustami swo-

imi wyznasz, że JEZUS JEST PANEM, i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych – osiągniesz zbawienie. Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do sprawiedliwości, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia. Wszak mówi Pismo: Żaden, kto wierzy w Niego, nie będzie zawstydzony. Nie ma już różnicy między Żydem a Grekiem. Jeden jest bowiem Pan wszystkich. On to rozdziela swe bogactwa wszystkim, którzy Go wzywają. Albowiem każdy, kto wezwie imienia Pańskiego, będzie zbawiony.” [Rz 10, 2-13]

„Dlatego też, jak przez jednego człowieka grzech wszedł do świata, a przez grzech śmierć, i w ten sposób śmierć przeszła na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli... (...) A przecież śmierć rozpanoszyła się od Adama do Mojżesza nawet nad tymi, którzy nie zgrzeszyli przestępstwem na wzór Adama. On to jest typem Tego, który miał przyjść. Ale nie tak samo ma się rzecz z przestępstwem, jak z darem łaski. Jeżeli bowiem przestępstwo jednego sprowadziło na wszystkich śmierć, to o ileż obficie spłynęła na nich wszystkich łaska i dar Boży, łaskawie udzielony przez jednego Człowieka, Jezusa Chrystusa. I nie tak samo ma się rzecz z tym darem, jak ze [skutkiem grzechu spowodowanym przez] jednego grzeszącego. Gdy bowiem jeden tylko grzech przynosi wyrok potępiający, to łaska przynosi usprawiedliwienie ze wszystkich grzechów. Jeżeli bowiem przez przestępstwo jednego śmierć królowała z powodu jego jednego, to o ileż bardziej ci, którzy otrzymują obfitość łaski i daru sprawiedliwości, królować będą w życiu z powodu Jednego – Jezusa Chrystusa. A zatem, jak przestępstwo jednego sprowadziło na wszystkich ludzi wyrok potępiający, tak czyn sprawiedliwy Jednego sprowadza na wszystkich ludzi usprawiedliwienie dające życie. Albowiem jak przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wszyscy stali się grzesznikami, tak przez posłuszeństwo Jednego wszyscy staną się sprawiedliwymi. Natomiast Prawo wkroczyło po to, by przestępstwo jeszcze bardziej się wzmogło. Gdzie jednak wzmógł się grzech, tam jeszcze obficie rozlała się łaska, aby jak grzech zaznaczył swoje królowanie śmiercią, tak łaska przejawiała swe królowanie poprzez sprawiedliwość, wiodącą do życia wiecznego przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego.” [Rz 5, 12-21]

„Cóż więc powiemy? Czyż mamy trwać w grzechu, aby łaska była pełniejsza? Żadną miarą! Jeżeli umarliśmy dla grzechu, jakże możemy żyć w nim nadal? Czyż nie wiadomo wam, że my wszyscy, którzy otrzymaliśmy chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć? Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my postępowali w nowym życiu jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca. Jeżeli bowiem przez śmierć, podobną do Jego śmierci, zostaliśmy [z Nim złączeni w jedno], to tak samo będziemy z Nim złączeni w jedno przez podobne zmartwychwstanie. To wiedźcie, że dla zniszczenia ciała grzesznego dawny nasz człowiek został z Nim współukrzyżowany po to, byśmy już dłużej nie byli w niewoli grzechu. Kto bowiem umarł, został wyzwolony z grzechu.” [Rz 6, 1-7]

„Ze względu na przyrodzoną waszą słabość posługuję się porównaniem wziętym z ludzkich stosunków: jak oddawaliście członki wasze na służbę nieczystości i nieprawości, pogrążając się w nieprawość, tak teraz wydajcie członki wasze na służbę sprawiedliwości, dla uświęcenia. Kiedy bowiem byliście niewolnikami grzechu, byliście wolni od służby sprawiedliwości. Jakież jednak pożytek mieliście wówczas z tych czynów, których się teraz wstydzicie? Przecież końcem ich jest śmierć. Teraz zaś, po wyzwoleniu z grzechu i oddaniu się na służbę Bogu, jako owoc zbieracie uświęcenie. A końcem tego – życie wieczne.” [Rz 6, 19-22]

Kto wyzwoli się z grzechu, staje się niewolnikiem Jezusa (sprawiedliwości) i od tej pory to co czyni uświęca go.

„A takimi byli niektórzy z was. Lecz zostaliście obmyci, uświęceni i usprawiedliwieni w imię Pana naszego, Jezusa Chrystusa i przez Ducha Boga naszego.” [1 Kor 6, 11]

„to niech będzie wiadomo wam wszystkim i całemu ludowi Izraela, że w imię Jezusa Chrystusa Nazarejczyka – którego wy ukrzyżowaliście, a którego Bóg wskrzesił z martwych – że dzięki Niemu ten człowiek stanął przed wami zdrowy. On jest kamieniem odrzuconym przez was budujących, tym, który stał się głowicą węgła. I nie ma w żadnym innym zbawienia, gdyż nie dano ludziom pod niebem żadnego innego imienia, przez które moglibyśmy być zbawieni.” [Dz 4, 10-12]

„Każdy, kto uwierzy, jest przez Niego usprawiedliwiony ze wszystkich [grzechów], z których nie mogliście zostać usprawiedliwieni w Prawie Mojżeszowym.” [Dz 13, 39]

„Nie ci bowiem, którzy przysłuchują się czytaniu Prawa, są sprawiedliwi wobec Boga, ale ci, którzy Prawo wypełniają, będą usprawiedliwieni.” [Rz 2, 13]

„Tym bardziej więc będziemy przez Niego zachowani od karzącego gniewu, gdy teraz przez krew Jego zostaliśmy usprawiedliwieni.” [Rz 5, 9]

„(...) my właśnie uwierzyliśmy w Chrystusa Jezusa, by osiągnąć usprawiedliwienie dzięki wierze w Chrystusa, a nie dzięki uczynom wymaganym przez Prawo, jako że nikt nie osiągnie usprawiedliwienia dzięki uczynom wymaganym przez Prawo.” [Ga 2, 16]

„Tak przeto i w obecnym czasie ostała się tylko Reszta wybrana przez łaskę. Jeżeli zaś dzięki łasce, to już nie dzięki uczynom, bo inaczej łaska nie byłaby już łaską. Cóż więc [powiemy]? Izrael nie osiągnął tego, czego skwapliwie szukał; osiągnęli jednak wybrani. Inni zaś pogrążyli się w zatwardziałość” [Rz 11, 5-6]

„Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony.” [Mk 16, 16]

„Każdy jednak, który wezwie imienia Pańskiego, będzie zbawiony, bo na górze Syjon będzie wybawienie, jak przepowiedział Pan, i wśród ocalałych będą ci, których wezwał Pan.” [Jl 3, 5], [Dz 2, 21], [Rz 10, 13]

„Ja jestem bramą. Jeżeli ktoś wejdzie przeze Mnie, będzie zbawiony – wejdzie i wyjdzie, i znajdzie paszę.” [J 10, 9]

„Niech się nie trwoży serce wasze. Wierzyście w Boga? I we Mnie wiercie!” [J 14, 1]

„A to jest życie wieczne: aby znali Ciebie, jedyne prawdziwego Boga, oraz Tego, którego posłałeś, Jezusa Chrystusa.” [J 17, 3]

„Tak jak ciało bez ducha jest martwe, tak też jest martwa wiara bez uczynków.” [Jk 2, 26]

„Nie bierzcie więc wzoru z tego świata, lecz przemieniajcie się przez odnawianie umysłu, abyście umieli rozpoznać, jaka jest wola Boża: co jest dobre, co Bogu miłe i co doskonałe. Mocą bowiem łaski, jaka została mi dana, mówię każdemu z was: Niech nikt nie ma o sobie wyższego mniemania, niż należy, lecz niech sądzi o sobie trzeźwo – według miary, jaką Bóg każdemu w wierze wyznaczył. Jak bowiem w jednym ciele mamy wiele członków, a nie wszystkie członki spełniają tę samą czynność – podobnie wszyscy razem tworzymy jedno ciało w Chrystusie, a każdy z osobna jesteśmy nawzajem dla siebie członkami. (...) Kto zajmuje się rozdawaniem, [niech to czyni] ze szczodroliwością; kto jest przełożonym, [niech działa] z gorliwością; kto pełniuczynki miłosierdzia, [niech to czyni] ochotczo. Miłość niech będzie bez obłudy. Mieście wstręt do złego, podążajcie za dobrem. W miłości braterskiej nawzajem bądźcie sobie życzliwi. W okazywaniu czci jedni drugich wyprzedzajcie. Nie opuszczajcie się w gorliwości. Bądźcie płomiennego ducha. Pełnijcie służbę Panu. Weselcie się nadzieją. W ucisku bądźcie cierpliwi, w modlitwie wytrwali. Zarządzajcie potrzebom świętych. Przestrzegajcie gościnności. Błogosławcie tych, którzy was prześladują. Błogosławcie, a nie złorzeczcie. Weselcie się z tymi, którzy się weselą, płaczcie z tymi, którzy płaczą. Bądźcie między sobą jednomyślni. Nie gońcie za wielkością, lecz niech was pociąga to, co pokorne. Nie uważajcie sami siebie za mądrych. Nikomu złem za zło nie odpłacajcie. Starajcie się dobrze czynić wszystkim ludziom. Jeżeli to jest możliwe, o ile to od was zależy, żyjcie w zgodzie ze wszystkimi ludźmi. Umiłowani, nie wymierzajcie sami sobie sprawiedliwości, lecz pozostawcie to pomocy [Bożej]. Napisano bowiem: Do Mnie należy pomsta, Ja wymierzę zapłatę – mówi Pan ale: Jeżeli nieprzyjacieł twój cierpi głód – nakarm go. Jeżeli pragnie – napój go. Tak bowiem czyniąc, węgle żarzące zgromadzisz nad jego głową. Nie daj się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężaj.” [Rz 12, 2-21]

„Będziecie w nienawiści u wszystkich z powodu mego imienia. Lecz kto wytrwa do końca, ten będzie zbawiony.” [Mt 10, 22], [Mt 24, 13], [Mk 13, 13]

Trzeba żyć uczciwie, zgodnie z prawem państwowym i trwać w miłości bliźniego swego

„Každy niech będzie poddany władzom, sprawującym rządy nad innymi. Nie ma bowiem władzy, która by nie pochodziła od Boga, a te, które są, zostały ustanowione przez Boga. Kto więc przeciwstawia się władzy przeciwstawia się porządkowi Bożemu. Ci zaś, którzy się przeciwstawili, ściągną na siebie wyrok potępienia. Albowiem rządzący nie są postrachem dla uczynku dobrego, ale dla złego. A chcesz nie bać się władzy? Czyń dobrze, a otrzymasz od niej pochwałę. Jest ona bowiem dla ciebie narzędziem Boga, [prowadzącym] ku dobremu. Jeżeli jednak czynisz źle, lękaj się, bo nie na próżno nosi miecz. Jest bowiem narzędziem Boga do wymierzania sprawiedliwej kary temu, który czyni źle. Należy więc jej się poddać nie tylko ze względu na karę, ale ze względu na sumienie. Z tego samego też powodu płacicie podatki. Bo ci, którzy się tym zajmują, z woli Boga pełnią swój urząd. Oddajcie każdemu to, co się mu należy: komu podatek – podatek, komu cło – cło, komu uległość – uległość, komu cześć – cześć. Nikomu nie bądźcie nic dłużni poza wzajemną miłością. Kto bowiem miłuje drugiego, wypełnił Prawo. Albowiem przykazania: Nie cudzołóż, nie zabijaj, nie kradnij, i wszystkie inne streszczają się w tym nakazie: Miłuj bliźniego swego jak siebie samego! Miłość nie wyrządza zła bliźniemu. Przeto miłość jest doskonałym wypełnieniem Prawa. A zwłaszcza rozumiećcie chwilę obecną: teraz nadeszła dla was godzina powstania ze snu. Teraz bowiem zbawienie jest bliżej nas niż wtedy, gdyśmy uwierzyli. Noc się posunęła, a przybliżył się dzień. Odrzućmy więc uczynki ciemności, a przyobleczmy się w zbroję światła! Żyjmy przyzwoicie jak w jasny dzień: nie w hulankach i pijatykach, nie w rozpuście i wyuzdaniu, nie w kłótni i zazdrości. Ale przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa i nie troszczcie się zbytnio o ciało, dogadzając żądzom.” [Rz 13, 1-14]

„A Bóg, który daje cierpliwość i pociechę, niech sprawi, abyście wzorem Chrystusa te same uczucia żywili do siebie i zgodnie jednymi ustami wielbili Boga i Ojca Pana naszego, Jezusa Chrystusa. Dlatego przygarniajcie siebie nawzajem, bo i Chrystus przygarnął was – ku chwale Boga. (...) w Nim poganie pokładać będą nadzieję. A Bóg, [dawca] nadziei, niech wam udzieli pełni radości i pokoju w wierze, abyście mocą Ducha Świętego byli bogaci w nadzieję.” [Rz 15, 5-13]

Zbawienie nie jest dla wszystkich

„(...) będąc apostołem pogan, przez cały czas chlubię się posługiwaniem swoim w nadziei, że może pobudzę do współzawodnictwa swoich rodaków i przynajmniej niektórych z nich doprowadzę do zbawienia.” [Rz 11, 13-14]

„Každy niech będzie poddany władzom, sprawującym rządy nad innymi. Nie ma bowiem władzy, która by nie pochodziła od Boga, a te, które są, zostały ustanowione przez Boga. Kto więc przeciwstawia się władzy przeciwstawia się porządkowi Bożemu. Ci zaś, którzy się przeciwstawili, ściągną na siebie wyrok potępienia.” [Rz 13, 1-2]

Sen w ujęciu Biblii oznacza trwanie żądzach tego świata. Kto wybudzi się z tego snu, przybliży się do zbawienia

„A zwłaszcza rozumiećcie chwilę obecną: teraz nadeszła dla was godzina powstania ze snu. Teraz bowiem zbawienie jest bliżej nas niż wtedy, gdyśmy uwierzyli. Noc się posunęła, a przybliżył się dzień. Odrzućmy więc uczynki ciemności, a przyobleczmy się w zbroję światła! Żyjmy przyzwoicie jak w jasny dzień: nie w hulankach i pijatykach, nie w rozpuście i wyuzdaniu, nie w kłótni i zazdrości.” [Rz 13, 11-13]

Teleportacja

„Chcieli Go zabrać do łodzi, ale tódż znalazła się natychmiast przy brzegu, do którego zdążali.” [J 6, 21]

„Wtedy oczy im się otworzyły i poznali Go, lecz On zniknął im z oczu.” [Łk 24, 31]

„A po ośmiu dniach, kiedy uczniowie Jego byli znowu wewnątrz [domu] i Tomasz z nimi, Jezus przyszedł mimo drzwi zamkniętych, stanął pośrodku i rzekł: «Pokój wam!»” [J 20, 26]

„A kiedy wyszli z wody, Duch Pański porwał Filipa i dworzaniń już więcej go nie widział. Jechał zaś z radością swoją drogą. A Filip znalazł się w Azocie i głosił Ewangelię, przechodząc przez wszystkie miasta, aż dotarł do Cezarei.” [Dz 8, 39-40]

Los Ziemi

„Ziemia rozpadnie się w drobne kawałki, ziemia pękając wybuchnie, ziemia zadrgawszy zakołysze się, ziemia się mocno będzie zataczać jak pijany i jak budka [na wietrze] będzie się chwiała; grzech jej zaciąży nad nią, tak iż upadnie i już nie powstanie.” [Iz 24, 19-20]

Wszystko co żywe (w tym także Adam) zostało ulepione z gleby (nie z gliny)

„Ulepiwszy z gleby wszelkie zwierzęta lądowe i wszelkie ptaki powietrzne, Pan Bóg przyprowadził je do mężczyzny, aby przekonać się, jaką on da im nazwę. Każde jednak zwierzę, które określił mężczyzna, otrzymało nazwę "istota żywa".” [Rdz 2, 19]

„wtedy to Pan Bóg ulepił człowieka z prochu ziemi i tchnął w jego nozdrza tchnienie życia, wskutek czego stał się człowiek istotą żywą.” [Rdz 2, 7]

O ulepieniu człowieka z gliny wspomina tylko Hiob:

„Wspomnij, żeś ulepił mnie z gliny: i chcesz obrócić mnie w proch?” [Hi 10, 9]

„i wróci się proch do ziemi, tak jak nią był, a duch powróci do Boga, który go dał.” [Koh 12, 7]

Ewa zerwała owoc, nie jabłko

„Wtedy niewiasta spostrzegła, że drzewo to ma owoce dobre do jedzenia, że jest ono rozkoszą dla oczu i że owoce tego drzewa nadają się do zdobycia wiedzy. Zerwała zatem z niego owoc, skosztowała i dała swemu mężowi, który był z nią: a on zjadł.” [Rdz 3, 6]

Adam żył 930 lat

„Ogólna liczba lat, które Adam przeżył, była dziewięćset trzydzieści. I umarł.” [Rdz 5, 5]

Adam z Ewą mieli liczne potomstwo (w tym także córki)

„A po urodzeniu się Seta żył Adam osiemset lat i miał synów oraz córki.” [Rdz 5, 4]

Ziemia narodziła się z wody

„Nie wiedzą bowiem ci, którzy tego pragną, że niebo było od dawna i ziemia, która z wody i przez wodę zaistniała na słowo Boże,” [2 P 3, 5]

„Ziemia zaś była bezładem i pustkowiem: ciemność była nad powierzchnią bezmiaru wód, a Duch Boży unosił się nad wodami.” [Rdz 1, 2]

Bóg Najwyższy (Jahwe) nie mieszka w świątyniach zbudowanych ręką ludzką

„Najwyższy jednak nie mieszka w dziełach rąk ludzkich, jak mówi Prorok: Niebo jest moją stolicą, a ziemia podnóżkiem stóp moich. Jakież dom zbudujecie Mi, mówi Pan, albo gdzież miejsce odpoczynku mego? Czyż tego wszystkiego nie stworzyła moja ręka?” [Dz 7, 48-50], [Iz 66, 1]

„Bóg, który stworzył świat i wszystko, co w nim istnieje, On, który jest Panem nieba i ziemi, nie mieszka w świątyniach ręką zbudowanych i nie odbiera posługi z rąk ludzkich, jak gdyby czegoś potrzebował, bo sam daje wszystkim życie i tchnienie, i wszystko.” [Dz 17, 24-25]

Obecnie istnieją jeszcze przybrani synowie Boży

„Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi.” [Mt 5, 9] — zapowiedź nastania synów Bożych

„Albowiem wszyscy ci, których prowadzi Duch Boży, są synami Bożymi. Nie otrzymaliście przecież ducha niewoli, by się znowu pogrążyć w bojaźni, ale otrzymaliście Ducha przybrania za synów, w którym możemy wołać: Abba, Ojciec! Sam Duch wspiera swym świadectwem naszego ducha, że jesteśmy dziećmi Bożymi. Jeżeli zaś jesteśmy dziećmi, to i dziedzicami: dziedzicami Boga, a współdziedzicami Chrystusa; skoro wspólnie z Nim cierpimy, to po to, by wspólnie mieć udział w chwale.” [Rz 8, 14] — po Zesłaniu Ducha Świętego

„(...) my sami, którzy już posiadamy pierwsze dary Ducha, i my również całą istotą swoją wzdychamy, oczekując przybrania za synów — odkupienia naszego ciała.” [Rz 8, 23]

„Wszyscy bowiem przez wiarę jesteście synami Bożymi — w Chrystusie Jezusie.” [Ga 3, 26]

„Bo stworzenie z upragnieniem oczekuje objawienia się synów Bożych.” [Rz 8, 19]

W synach Bożych objawić się ma chwała Boża:

„Sądzę bowiem, że cierpień terazniejszych nie można stawiać na równi z chwałą, która ma się w nas objawić.” [Rz 8, 18]

„W odpowiedzi rzekli do Niego: Ojcem naszym jest Abraham. Rzekł do nich Jezus: Gdybyście byli dziećmi Abrahama, to dokonywalibyście czynów Abrahama.” [J 8, 39]

W nauczaniu Jezusa dzieckiem nie jest ten kto fizycznie pochodzi od danej osoby, lecz ten kto wypełnia czyny swych ojców. Jeśli więc ktoś dokładnie naśladuje Jezusa, On staje się jego duchowym Ojcem, a on Mu synem. Ponieważ Jezus jest Bogiem, więc poprzez wiarę w Niego i czyny Go naśladujące stajemy się Jego synami lub równoważnie „synami Bożymi” / „dziećmi Bożymi”.

„i będę wam Ojcem, a wy będziecie moimi synami i córkami — mówi Pan wszechmogący.” [2 Kor 6, 18]

„Popatrzcie, jaką miłością obdarzył nas Ojciec: zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi, i rzeczywiście nimi jesteśmy. Świat zaś dlatego nas nie zna, że nie poznał Jego.” [1 J 3, 1]

„to znaczy: nie synowie co do ciała są dziećmi Bożymi, lecz synowie obietnicy są uznani za potomstwo.” [Rz 9, 8]

Z tekstu otaczającego ten fragment wynika, że Obietnica życia wiecznego dana Żydom lub ogólniej Izraelowi, nie dotyczy się jedynie tych ludzi co fizycznie mają pochodzenie żydowskie, lecz tych, co wypełniają nauki Jezusa:

„(...) Nie wszyscy bowiem, którzy pochodzą od Izraela, są Izraelem, i nie wszyscy przez to, że są potomstwem Abrahama, stają się jego dziećmi, lecz w Izaaku uznane będzie twoje potomstwo, to znaczy: nie synowie co do ciała są dziećmi Bożymi, lecz synowie obietnicy są uznani za potomstwo.” [Rz 9, 6-8]

„Właśnie wy, bracia, jesteście jak Izaak dziećmi obietnicy.” [Ga 4, 28]

„(...) poganie już są współdziedzicami i współczłonkami Ciała, i współuczestnikami obietnicy w Chrystusie Jezusie przez Ewangelię.” [Ef 3, 6]

Wielki głód na całej ziemi nastał już za czasów cesarza Klaudiusza

„Jeden z nich, imieniem Agabos, przepowiedział z natchnienia Ducha, że na całej ziemi nastanie wielki głód. Nastał on za Klaudiusza.” [Dz 11, 28]

Klaudiusz był cesarzem rzymskim od roku 41 do 54 n.e. Z informacji tej wynika również, że Dzieje Apostolskie zostały napisane później, gdyż ten głód jest wspomniany jako wydarzenie z przeszłości. Warto też zwrócić uwagę, że w księdze tej jest mowa o niektórych budowach jako o istniejących, podczas gdy zostały one zburzone w roku 70 n.e. Na podstawie tego można ustalić lata w których były spisywane Dzieje Apostolskie (głównie Piotra i Pawła). Warto jednak zwrócić też uwagę na to, że Paweł Apostoł został uwięziony w Rzymie po raz pierwszy w latach 61 — 63, gdzie następnie zmarł między rokiem 64 a 67. Dzieje Apostolskie urywają się nagle w momencie pierwszego jego uwięzienia. Gdyby to on był autorem tej książki, więc takie urwanie byłoby zrozumiałe — spisał wszystko zaraz po wyjściu z niego. Później już nie miał okazji by dokończyć tego pisać. Problem jednak w tym, że autor Dziejów Apostolskich wewnątrz tekstu który pisał nie zawarł żadnych informacji o sobie. Nie ma więc pewności, czy księgę tę pisał Paweł. Badacze Pism są jednomyślnego zdania, że sposób formułowania zdań itp. jednoznacznie wskazuje, że autorem tej książki jest Łukasz Ewangelista. Zwróćmy też uwagę, że Paweł podróżował z różnymi osobami i spotykał się także z uczniami Pana w trakcie swych wędrówek. Mógł więc swoją wiedzę z wypraw i własnych przeżyć opowiedzieć Łukaszowi, po czym ten je spisał. Podejrzewanie więc Łukasza Apostoła o autorstwo tej książki może być słuszne. Sformułowania występujące w Dziejach Apostolskich opisują Pawła w trzeciej osobie liczby pojedynczej np. „Przybył także do Derbe i Listry” [Dz 16, 1] lub „W nocy miał Paweł widzenie” [Dz 16, 9]. Zatem to nie Paweł jest ich autorem, lecz najprawdopodobniej jakiś jego współtowarzysz w wędrówce: „W tym miesiącu spędziliśmy kilka dni. W szabat wyszliśmy za bramę (...)” — wyraźnie jest użyta pierwsza osoba liczby mnogiej. Stąd już jednoznacznie wiemy, że autorem Dziejów nie jest Paweł Apostoł lecz jego współtowarzysz. Liczba mnoga jest także użyta w innym miejscu: „My zaś, wsiadłszy wcześniej na okręt, popłynęliśmy do Assos, skąd mieliśmy zabrać Pawła (...)” [Dz 20, 13]. Zobacz też [Dz 21, 5] oraz wiele innych fragmentów z rozdziału 21.

O głodzie tym wspominał też Jezus, a wiązał z nim m.in. pojawienie się fałszywych proroków:

„Powstanie bowiem naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu. Wystąpi głód i zaraza, a miejscami trzęsienia ziemi. Lecz to wszystko jest dopiero początkiem boleści. Wtedy wydadzą was na udękę i będą was zabijać, i będziecie w nienawiści u wszystkich narodów z powodu mego imienia. A wówczas wielu zachwieje się w wierze; będą wzajemnie się wydawać i jedni drugich nienawidzić. Powstana liczni fałszywi prorocy i wielu w błąd wprowadzą” [Mt 24, 7-11]

Pierwsi fałszywi prorocy pojawili się już w I wieku:

[Barnaba i Szawel] „Gdy przeszli przez całą wyspę aż do Pafos, spotkali pewnego maga, fałszywego proroka żydowskiego, imieniem Bar-Jezus” [Dz 13, 6]

Zatem czasy ostateczne rozpoczęły się już w I wieku i trwają do dziś, dopóki nie przeminie to pokolenie Żydów, aż się wszystko spełni. [Mt 24, 34], [Mk 13, 30], [Łk 21, 32]

Losy ludzi są odgórnie ustalone od założenia świata

„Jeśli kto do niewoli jest przeznaczony, idzie do niewoli, jeśli kto na zabicie mieczem – musi być mieczem zabity. Tu się okazuje wytrwałość i wiara świętych.” [Ap 13, 10]

„(...) A zdumieją się mieszkańcy ziemi, ci, których imię nie jest zapisane w księdze życia od założenia świata” [Ap 17, 8]

„Wszyscy mieszkańcy ziemi będą oddawać pokłon władcy, każdy, którego imię nie jest zapisane od założenia świata w księdze życia zabitego Baranka.” [Ap 13, 8]

„Lecz pośród was są tacy, którzy nie wierzą». Jezus bowiem na początku wiedział, którzy to są, co nie wierzą, i kto miał Go wydać.” [J 6, 64]

„Wiemy też, że Bóg z tymi, którzy Go miłują, współdziała we wszystkim dla ich dobra, z tymi, którzy są powołani według [Jego] zamysłu. (...) Tych zaś, których przeznaczył, tych też powołał, a których powołał – tych też usprawiedliwił, a których usprawiedliwił – tych też obdarzył chwałą.” [Rz 8, 28-30]

Chodzi o przeznaczenie do życia wiecznego

„Albowiem to jest słowo obietnicy: Przyjdę o tym samym czasie, a Sara będzie miała syna. Ale nie tylko ona – bo także i Rebeka, która poczęła [bliźnięta] z jednego [zblżenia] z ojcem naszym, Izaakiem. Bo gdy one jeszcze się nie urodziły ani nic dobrego czy złego nie uczyniły – aby niewzruszone pozostało postanowienie Boże, powzięte na zasadzie wolnego wyboru, nie od uczynków, ale od woli powołującego – powiedziano jej: starszy będzie służyć młodszemu, jak jest napisane: Jakuba umiłowalem, a Ezawa miałem w nienawiści.” [Rz 9, 9-13]

„(...) Czyż może naczynie gliniane zapytać tego, kto je ulepił: Dlaczego mnie tak uczyniłeś? Czyż garncarz nie ma mocy nad gliną i nie może z tej samej prawy zrobić jednego naczynia na użytek zaszczytny, drugiego zaś na niezaszczytny? Jeżeli więc Bóg, chcąc okazać swój gniew i dać poznać swoją potęgę, znosił z wielką cierpliwością naczynia [zasługujące] na gniew, gotowe na zagładę, i żeby dać poznać bogactwo swojej chwały względem naczyń [objętych] zmiłowaniem, które już wprzód przygotował ku chwale, względem nas, których powołał nie tylko spośród Żydów, ale i spośród pogan...?” [Rz 9, 20-24]

Kobiety powinny nosić nakrycia głowy lub mieć ogoloną głowę, ewentualnie krótkie włosy

„Jeżeli więc jakaś kobieta nie nakrywa głowy, niechże ostrzyże swe włosy! Jeśli natomiast hańbi kobietę to, że jest ostrzyżona lub ogolona, niechże nakrywa głowę!” [1 Kor 11, 6]

Grzebanie umarłych nie jest konieczne

„Odparł mu: «Zostaw umarłym grzebanie ich umarłych, a ty idź i głos królestwo Boże!»” [Łk 9, 60], [Mt 8, 22]

Stróżem dusz ludzkich jest Jezus

„Błądziliście bowiem jak owce, ale teraz nawróciliście się do Pasterza i Stróża dusz waszych.” [1 P 2, 25]

„Wiemy, że ktokolwiek się narodził z Boga, nie grzeszy, lecz Narodzony z Boga strzeże go, a Zły go nie tknie.” [1 J 5, 18]

Narodzonym z Boga jest Jezus Chrystus. Z cytatu tego wynika też, że Duch Święty jest Bogiem, bo Jezus narodził się z Ducha Świętego.

Piotr nie prowadził życia idealnie zgodnego z nauczaniem Jezusa

„Ja jestem Jezus, którego ty prześladowasz. Ale podnieś się i stań na nogi, bo ukazałem się tobie po to, aby ustanowić cię sługą i świadkiem tego, co zobaczyłeś, i tego, co ci objawię. Obronię cię przed ludem i przed poganami, do których cię posyłam, abys otworzył im oczy i odwrócił od ciemności do światła, od władzy szatana do Boga. Aby przez wiarę we Mnie otrzymali odpuszczenie grzechów i dziedzictwo ze świętymi.” [Dz 26, 15-18]

„Lecz On odwrócił się i rzekł do Piotra: «Zejdź Mi z oczu, szatanie! Jesteś Mi zawadą, bo myślisz nie na sposób Boży, lecz na ludzki.»” [Mt 16, 23], [Mk 8, 33]

„(...) «Pierwej, nim kogut dwa razy zapieje, trzy razy Mnie się wyprzesz»” [Mk 14, 72], [Łk 22, 61]

Jezus przybierając postać człowieka częściowo pozbawił się mocy stając się Bogiem Mocnym i przybrał postać sługi wobec swego Ojca aż do śmierci krzyżowej

„On, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi. A w zewnętrznym przejawie, uznany za człowieka, uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej. Dlatego też Bóg Go nad wszystko wywyższył i darował Mu imię ponad wszelkie imię” [Flp 2, 6-9]

Jezus wypowiada słowa stawiające Ojca ponad Nim

„O godzinie dziewiątej Jezus zawołał donośnym głosem: «Eloi, Eloi, lema sabachthani», to znaczy: Boże mój, Boże mój, czemuś Mnie opuścić?» [Mk 15, 34], [Mt 27, 46]

„Jezus wznosił oczy do góry i rzekł: «Ojcze, dziękuję Ci, żeś mnie wysłuchał. Ja wiedziałem, że mnie zawsze wysłuchasz. Ale ze względu na otaczający Mnie lud to powiedziałem, aby uwierzyli, żeś Ty Mnie posłał». To powiedziawszy zawołał donośnym głosem: «Łazarzu, wyjdź na zewnątrz!» [J 11, 41-43]

„Rzekł do niej Jezus: «Nie zatrzymuj Mnie, jeszcze bowiem nie wstąpiłem do Ojca. Natomiast udaj się do moich braci i powiedz im: "Wstępuję do Ojca mego i Ojca waszego oraz do Boga mego i Boga waszego"»." [J 20, 17]

„Zwycięzcę uczynię filarem w świątyni Boga mego i już nie wyjdzie na zewnątrz. I na nim imię Boga mego napiszę i imię miasta Boga mego, Nowego Jeruzalem, co z nieba zstępuje od mego Boga, i moje nowe imię." [Ap 3, 12]

„Jezus odpowiedział: «Ja nie jestem opętany, ale czczę Ojca mego, a wy Mnie znieważacie." [J 8, 49]

Jezus o Trójcy Świętej

„aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał." [J 17, 21]

„Ja w nich, a Ty we Mnie! Oby się tak zespolili w jedno, aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś." [J 17, 23]

„Jeżeli jednak dokonuję, to choćbyście Mnie nie wierzyli, wierzcie moim dziełom, abyście poznali i wiedzieli, że Ojciec jest we Mnie, a Ja w Ojcu»." [J 10, 38]

„aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał." [J 17, 21]

„W owym dniu poznacie, że Ja jestem w Ojcu moim, a wy we Mnie i Ja w was." [J 14, 20]

„Wiercie Mi, że Ja jestem w Ojcu, a Ojciec we Mnie. Jeżeli zaś nie – wiercie przynajmniej ze względu na same dzieła" [J 14, 11]

„Ducha Prawdy, którego świat przyjąć nie może, ponieważ Go nie widzi ani nie zna. Ale wy Go znacie, ponieważ u was przebywa i w was będzie." [J 14, 17]

„Wszystko przekazał Mi Ojciec mój. Nikt też nie zna Syna, tylko Ojciec, ani Ojca nikt nie zna, tylko Syn, i ten, komu Syn zechce objawić." [Mt 11, 27]

Trójca Święta

„Jezus Chrystus jest Tym, który przyszedł przez wodę i krew, i Ducha, nie tylko w wodzie, lecz w wodzie i we krwi. Duch daje świadectwo, bo Duch jest prawdą. Trzej bowiem dają świadectwo: Duch, woda i krew, a ci trzej w jedno się łączą." [1 J 5, 6-8]

Objaśnienia:

— „Duch daje świadectwo”. Chodzi o Boga. Wiadomo to ze słów:

„Bóg jest duchem; trzeba więc, by czciciele Jego oddawali Mu cześć w Duchu i prawdzie." [J 4, 24]

— „Trzej bowiem dają świadectwo”. Słowa te oznajmniają, że Bóg składa się z 3-ch Duchów, z których każdy daje świadectwo o istnieniu Boga.

— „Duch, woda i krew”. Duch to Bóg Ojciec. Woda to Duch Święty (nawiązanie do chrztu Jezusa w rzece Jordan). Krew to Jezus Chrystus (nawiązanie do Jego męczeńskiej śmierci).

— „a ci trzej w jedno się łączą”. Bóg składa się z trzech Duchów.

Zapowiedź zesłania Ducha Świętego i zapowiedź wstąpienia Apostołów do Nieba

„Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. Bo nie będzie mówił od siebie, ale powie wszystko, cokolwiek usłyszysz, i oznajmi wam rzeczy przyszłe. On Mnie otoczy chwałą, ponieważ z mego weźmie i wam objawi. Wszystko, co ma Ojciec, jest moje. Dlatego powiedziałem, że z mego weźmie i wam objawi. Jeszcze chwila, a nie będziecie Mnie oglądać, i znowu chwila, a ujrzycie Mnie»." [J 16, 13-16]

Ludzie mają szukać Boga

„On z jednego [człowieka] wywiódł cały rodzaj ludzki, aby zamieszkiwał całą powierzchnię ziemi. Określił im właściwe czasy i granice zamieszkania, aby szukali Boga; może dotkną Go i znajdą niejako po omacku. Bo w rzeczywistości jest On niedaleko od każdego z nas. W Nim bowiem żyjemy, poruszamy się i jesteśmy (...)" [Dz 17, 26-28]

„Ten, który zstąpił, jest i Tym, który wstąpił ponad wszystkie niebiosy, aby wszystko napełnić. On też ustanowił jednych apostołami, innych prorokami, innych ewangelistami, innych pasterzami i nauczycielami, aby przysposobili świętych do wykonywania posługi dla budowania Ciała Chrystusowego, aż dojdziemy wszyscy razem do jedności wiary i pełnego poznania Syna Bożego, do człowieka doskonałego, do miary wielkości według Pełni Chrystusa." [Ef 4, 10-13]

Boga można dostrzec w tym co stworzył

„Albowiem od stworzenia świata niewidzialne Jego przymioty – wiekuista Jego potęga oraz bóstwo – stają się widzialne dla umysłu przez Jego dzieła (...)" [Rz 1, 20]

Mądrość tego świata jest głupstwem w oczach Boga

„(...) Czyż nie uczynił Bóg głupstwem mądrości świata?" [1 Kor 1, 20]

„(...) To bowiem, co za wielkie uchodzi między ludźmi, obrzydliwością jest w oczach Bożych." [Łk 16, 15]

Jezus o szatanie

„Jednakże mówię wam prawdę: Pożyteczne jest dla was moje odejście. Bo jeżeli nie odejdę, Poczyszyciel nie przyjdzie do was. A jeżeli odejdę, poślę Go do was. On zaś, gdy przyjdzie, przekona świat o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. O grzechu – bo nie wierzą we Mnie; o sprawiedliwości zaś – bo idę do Ojca i już Mnie nie ujrzyicie; wreszcie o sądzie – bo władca tego świata został osądzony.” [J 16, 7-11]

„Teraz odbywa się sąd nad tym światem. Teraz władca tego świata zostanie precz wyrzucony.” [J 12, 31]

„I został strącony wielki Smok, Wąż starodawny, który się zwie diabeł i szatan, zwodzący całą zamieszkałą ziemię, został strącony na ziemię, a z nim strąceni zostali jego aniołowie. I usłyszałem donośny głos mówiący w niebie: «Teraz nastąpi zbawienie, potęga i królowanie Boga naszego i władza Jego Pomazańca, bo oskarżyciel braci naszych został strącony, ten, co dniem i nocą oskarża ich przed Bogiem naszym. (...) A kiedy ujrzał Smok, że został strącony na ziemię, począł ścigać Niewiastę, która porodziła Mężczyznę.” [Ap 12, 9-13]

Władcą tego świata jest szatan

„Już nie będę z wami wiele mówił, nadchodzi bowiem władca tego świata. Nie ma on jednak nic swego we Mnie.” [J 14, 30]

„A jeśli nawet Ewangelia nasza jest ukryta, to tylko dla tych, którzy idą na zatracenie, dla niewiernych, których umysły zaślepił bóg tego świata, aby nie oślnął ich blask Ewangelii chwały Chrystusa, który jest obrazem Boga.” [2 Kor 4, 3-4]

Uczynki razem z wiarą czy osobno?

Nie wszystkie uczynki wynikają z wiary. Przykładem są ateści którzy czynią jakieś uczynki (nawet dobre czasami), ale nie wynikają one z wiary. Jeśli dobre uczynki wynikają z wiary, to w momencie wykonywania ów dobrego uczynku, istnieje w człowieku także wiara na podstawie której ten dobry uczynek został dokonany, a co za tym idzie, w momencie wykonywania tego dobrego uczynku, zaistniała jednocześnie i wiara i dobry uczynek. Zatem by móc mówić o wypełnianiu słów Jezusa, musi istnieć taki moment, w którym wiara i uczynek wystąpią jednocześnie, choć wiara mogła wystartować wcześniej niż uczynek z niej wynikający. Chodzi o to, że wiara nie może wygasnąć nim uczynek wykonany na jej podstawie zostanie dokonany.

„Tak jak ciało bez ducha jest martwe, tak też jest martwa wiara bez uczynków.” [Jk 2, 26]

„Tak też i wiara, jeśli nie byłaby połączona z uczynkami, martwa jest sama w sobie.” [Jk 2, 17]

„Chcesz zaś zrozumieć, nierozumny człowieku, że wiara bez uczynków jest bezowocna?” [Jk 2, 20]

Celibat

„Biskup więc powinien być nienaganny, mąż jednej żony, trzeźwy, rozsądny, przyzwoity, gościnnie, sposobny do nauczania, nie przebierający miary w pićiu wina, nieskłonny do bicia, ale opanowany, niekłótniwy, niechciwy na grosz, dobrze rządzący własnym domem, trzymający dzieci w uległości, z całą godnością.” [1 Tm 3, 2-4]

Cytat pochodzi z Nowego Testamentu i wprost zezwala on biskupom na posiadanie dokładnie jednej żony. Pierwszymi biskupami ustanowiono Efezjan:

„Z Miletu posłał do Efezu i wezwał starszych Kościoła. A gdy do niego przybyli, przemówił do nich: (...) Uważajcie na samych siebie i na całe stado, w którym Duch Święty ustanowił was biskupami, abyście kierowali Kościołem Boga, który On nabył własną krwią. Wiem, że po moim odejściu wejda między was wilki drapieżne, nie oszczędzając stada. Także spośród was samych powstaną ludzie, którzy głosić będą przewrotne nauki, aby pociągnąć za sobą uczniów.” [Dz 20, 17-30]

„Po rozstaniu się z nimi odplynęliśmy i bezpośrednim kursem przybyliśmy na Kos (...)” [Dz 21, 1]

[Kaplani] „Nie wezmą za żonę nierządnicę lub kobiety pohańbionej. Nie wezmą kobiety wypędzonej przez męża, bo [kapłan] jest poświęcony Bogu. Będziesz go uważał za świętego, bo on ofiaruje pokarm Boży. Będzie święty dla ciebie, bo Ja jestem święty, Ja Pan, który was uświęcam!” [Kpł 21, 7-8]

Można jednak brać za żonę kobietę nie wypędzoną przez męża (która nigdy wcześniej nie miała męża), taką która nie jest nierządnicą (prostytutką) oraz nie jest pohańbiona (nie okryła się hańbą z jakiegoś powodu). Żona kapłana ma być nienaganna, czysta duchowo, nie hańbić swego męża (kapłana) swym stylem życia.

„Diakoni niech będą mężami jednej żony, rządzący dobrze dziećmi i własnymi domami.” [1 Tm 3, 12]

Trzecie Niebo

„Znam człowieka w Chrystusie, który przed czterdziestu laty (...) został porwany aż do trzeciego nieba.” [2 Kor 12, 2]

O tym, że jest kilka niebios, zaświadcza ten cytat:

„Ten, który zstąpił, jest i Tym, który wstąpił ponad wszystkie niebiosa, aby wszystko napełnić.” [Ef 4, 10]

Bóg oczekuje od ludzi odwrotnego działania do pokus, żądz, chciwości, pożądlivosti itp.

„Ciało bowiem do czego innego dąży niż duch, a duch do czego innego niż ciało, i stąd nie ma między nimi zgody, tak że nie czynicie tego, co chcecie.” [Ga 5, 17]

„A ci, którzy chcą się bogacić, popadają w pokusę i w zasadzkę diabła oraz w liczne nierozumne i szkodliwe pożądanias. One to pogrążają ludzi w zgubie i zatraceniu. Albowiem korzeniem wszelkiego zła jest chciwość pieniędzy. Za nimi to uganiając się, niektórzy zbłądzili z dala od wiary i sobie samym zadali wiele cierpień. Ty natomiast, o człowiecze Boży, uciekaj od tego rodzaju rzeczy, a podążaj za sprawiedliwością, pobożnością, wiarą, miłością, wytrwałością, łagodnością. Walcz w dobrych zawodach o wiarę, zdobywaj życie wieczne (...)” [1 Tm 6, 9-12]

Na Sądzie Ostatecznym aniołowie będą również sądzeni i to przez ludzi

„Czyż nie wiecie, że będziemy sądzili także aniołów? (...)” [1 Kor 6, 3]

Nie jest jednak sprecyzowane, czy chodzi o aniołów Bożych, czy jedynie o upadłych, czyli o demonów.

Modlitwa za zmarłych jest słuszna

„Gdyby bowiem nie był przekonany, że ci zabici zmartwychwstaną, to modlitwa za zmarłych byłaby czymś zbędnym i niedorzecznym” [2 Mch 12, 44]

Zakaz wróżbiarstwa, magii, wywoływania duchów itp.

„Samuel umarł, a wszyscy Izraelici obchodzili po nim żałobę. Pochowany on został w swym mieście Rama. A Saul usunął wróżbitów i czarnoksiężników z kraju.” [1 Sm 28, 3]

[Manasses] „Przeprowadził syna swego przez ogień, uprawiał wróżbiarstwo i czary, ustanowił zaklinaczy i wieszczków. Mnóstwo zła uczynił w oczach Pana, tak iż Go pobudził do gniewu.” [2 Krl 21, 6]

„Co więcej, zaklinaczy, wieszczków, posążki domowe bóstw, bożki i wszystkie ohydy, które widziało się w kraju Judy i w Jerozolimie, Jozjasz usunął w tym celu, aby w czyn zamienić słowa Prawa, spisane w księdze, jaką znalazł kapłan Chilkiasz w świątyni Pańskiej.” [2 Krl 23, 24]

„Saul umarł na skutek własnego przewinienia, które popełnił wobec Pana, przeciw słowu Pańskiemu, którego nie strzegł. Zasięgał on nawet rady u wróżbiarki” [1 Krn 10, 13]

Świątynia Boga

Świątynią Boga są uczniowie Jezusa, czyli każdy kto słucha Jego nauk i stara się z całych swych sił wypełniać je w swoim codziennym życiu.

„Czyż nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który w was jest, a którego macie od Boga, i że już nie należycie do samych siebie?” [1 Kor 6, 19]

„(...) my jesteśmy świątynią Boga żywego – według tego, co mówi Bóg: Zamieszkać z nimi i będę chodził wśród nich, i będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.” [2 Kor 6, 16]

„Czyż nie wiecie, żeście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was? Jeżeli ktoś zniszczy świątynię Boga, tego zniszczy Bóg. Świątynia Boga jest świętą, a wy nią jesteście.” [1 Kor 3, 16-17]

„Potem Świątynia Boga w niebie się otworzyła, i Arka Jego Przymierza ukazała się w Jego Świątyni, a nastąpiły błyskawice, głosy, gromy, trzęsienie ziemi i wielki grad.” [Ap 11, 19]

„A świątynia napełniła się dymem od chwały Boga i Jego potęgi. I nikt nie mógł wejść do świątyni, aż się spełniło siedem plag siedmiu aniołów.” [Ap 15, 8]

„Dlatego są przed tronem Boga i w Jego świątyni cześć Mu oddają we dnie i w nocy. A Zasiadający na tronie rozciągnie namiot nad nimi.” [Ap 7, 15]

„Niech was w żaden sposób nikt nie zwodzi, bo [dzień ten nie nadejdzie], dopóki nie przyjdzie najpierw odstępstwo i nie objawi się człowiek grzechu, syn zatracenia, który się sprzeciwia i wynosi ponad wszystko, co nazywa się Bogiem lub tym, co odbiera cześć, tak że zasiądzie w świątyni Boga dowodząc, że sam jest Bogiem.” [2 Tes 2, 4] — chodzi o antychrysta który ma się pojawić w czasach apokaliptycznych

Podczas chrztu Jezusa, Duch Święty zstąpił na Niego „jak gołębicą” / „niby gołębicą”, a nie w postaci gołębia

„Jan dał takie świadectwo: «Ujrzałem Ducha, który jak gołębicą zstępował z nieba i spoczął na Nim.» [J 1, 32]

„i Duch Święty zstąpił na Niego, w postaci cielesnej niby gołębicą, a nieba odezwał się głos: «Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie.»” [Łk 3, 22]

Bóg chrzci pogany Duchem Świętym

„Kiedy Piotr jeszcze mówił o tym, Duch Święty zstąpił na wszystkich, którzy słuchali nauki. I zdumieli się wierni pochodzenia żydowskiego, którzy przybyli z Piotrem, że dar Ducha Świętego wylany został także na pogan. Słyszeli bowiem, że mówią językami i wielbią Boga. Wtedy odezwał się Piotr: Któż może odmówić chrztu tym, którzy otrzymali Ducha Świętego tak samo jak my? I rozkazał ochrzcić ich w imię Jezusa Chrystusa. Potem uprosili go, aby pozostał u nich jeszcze kilka dni.” [Dz 10, 44-48]

„Kiedy zacząłem mówić, Duch Święty zstąpił na nich, jak na nas na początku. Przypomniałem sobie wtedy słowa, które wypowiedział Pan: Jan chrzcił wodą, wy zaś ochrzczeni będziecie Duchem Świętym. Jeżeli więc Bóg udzielił im tego samego daru co nam, którzy uwierzyliśmy w Pana Jezusa Chrystusa, to jakżeż ja mogłem sprzeciwiać się Bogu?” [Dz 11, 15-17]

Nazywanie Maryi Matka Boga jest słuszne

„A skądże mi to, że Matka mojego Pana przychodzi do mnie?” [Łk 1, 43]

Te słowa wypowiedziała Elżbieta (matka Jana Chrzciciela), gdy Maryja przyszła do niej po zwiastowaniu anielskim, że urodzi Syna Bożego.

Jezus przed swym przyjściem na Ziemię, pozbawił się częściowo mocy, uniżając się do postaci sługi

„On, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi. A w zewnętrznym przejawie, uznany za człowieka, uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej. Dlatego też Bóg Go nad wszystko wywyższył i darował Mu imię ponad wszelkie imię” [Flp 2, 6-9]

Zmartwychwstanie Jezusa otworzyło miejsca w których przebywali zmarli zasłużeni dla Boga

„I wyszedłszy z grobów po Jego zmartwychwstaniu, weszli oni do Miasta Świętego i ukazali się wielu.” [Mt 27, 53]

W Księdze Rodzaju brak słów: „i tak upłynął wieczór i poranek – dzień siódmy”, co może sugerować, że dzień ten trwa nadal

Zobacz: [Rdz 1, 5], [Rdz 1, 8], [Rdz 1, 13], [Rdz 1, 19], [Rdz 1, 31].

Człowieka stworzył nie tylko Bóg Ojciec

„A wreszcie rzekł Bóg: «Uczyrmy człowieka na Nasz obraz, podobnego Nam. Niech panuje nad rybami morskimi, nad ptactwem powietrznym, nad bydłem, nad ziemią i nad wszystkimi zwierzętami pełzającymi po ziemi!»” [Rdz 1, 26]

Użyta liczba mnoga, sugeruje, że ktoś jeszcze oprócz Boga Ojca stwarzał człowieka. Przymuszczalnie chodzi o całą Trójcę Świętą.

Grzech pierworodny z Księgi Rodzaju jest opisany dopiero w Liście do Rzymian

„Dlatego też jak przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, i w ten sposób śmierć przeszła na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli” [Rz 5, 12]

Odrzucanie objawień jeśli głoszone słowa przez osobę ukazującą się, są sprzeczne ze słowami głoszonymi przez Apostołów

„Ale choćbyśmy nawet my albo anioł z nieba zwiastował wam ewangelię odmienną od tej, którą myśmy wam zwiastowali, niech będzie przeklęty! Jak powiedzieliśmy przedtem, tak i teraz znowu mówię: Jeśli wam ktoś zwiastuje ewangelię odmienną od tej, którą przyjęliście, niech będzie przeklęty!” [Ga 1, 8-9]

Zakaz samookaleczania się

[Poganie] „Potem wołali głośniejsz i kaleczyli się według swojego zwyczaju mieczami oraz oszczepami, aż się pokrywali.” [1 Krl 18, 28]

„Nie będziecie nacinać ciała na znak żałoby po zmarłym. Nie będziecie się tatuować. Ja jestem Pan!” [Kpł 19, 28]

„Wy jesteście dziećmi Pana, Boga waszego. Po zmarłym nie będziecie nacinać sobie skóry ani strzyc krótko włosów nad czołem” [Pwt 14, 1]

Adam to konkretny człowiek, a nie grupa ludzi tak nazwana

„On z jednego [człowieka] wywiódł cały rodzaj ludzki, aby zamieszkiwał całą powierzchnię ziemi. Określił im właściwe czasy i granice zamieszkania,” [Dz 17, 26]

„Oto rodowód potomków Adama. Gdy Bóg stworzył człowieka, na podobieństwo Boga stworzył go” [Rdz 5, 1]

„Adam, Set, Enosz, Kenan, Mahalaleel, Jered, Henoch, Metuszelah, Lamek, Noe, Sem, Cham i Jafet” [1 Krn 1, 1-4]

„Tak też jest napisane: Stał się pierwszy człowiek, Adam, duszą żyjącą, a ostatni Adam duchem ożywiającym.” [1 Kor 15, 45]

Ciałem Chrystusa jest Kościół

„I wszystko poddał pod Jego stopy, a Jego samego ustanowił nade wszystko Głową dla Kościoła, który jest Jego Ciałem, Pełnią Tego, który napełnia wszystko wszelkimi sposobami.” [Ef 1, 22-23]

„Dlatego odrzuciwszy kłamstwo, niech każdy mówi prawdę bliźniemu swemu, bo jesteście członkami jednego Ciała.” [Ef 4, 25; Biblia Poznańska]

„bo jesteśmy członkami Jego Ciała.” [Ef 5, 30]

„Wy przeto jesteście Ciałem Chrystusa i poszczególnymi członkami.” [1 Kor 12, 27]

„Ten, który zstąpił, jest i Tym, który wstąpił ponad wszystkie niebiosy, aby wszystko napełnić. On też ustanowił jednych apostołami, innych prorokami, innych ewangelistami, innych pasterzami i nauczycielami, aby przysposobili świętych do wykonywania posługi dla budowania Ciała Chrystusowego, aż dojdziemy wszyscy razem do jedności wiary i pełnego poznania Syna Bożego, do człowieka doskonałego, do miary wielkości według Pełni Chrystusa.” [Ef 4, 10-13]

W modlitwie nie należy prosić o pieniądze, bogactwo, wygodne życie, itp.

„Wówczas odpowiedział Bóg Salomonowi: «Ponieważ dążeniem twego serca było, nie żeby prosić o bogactwo, o skarby i chwałę, ani o śmierć tych, którzy cię nienawidzą, ani o długie życie, ale pragnąłeś dla siebie mądrości i wiedzy, aby sądzić mój lud, nad którym ustanowiłem cię królem, przeto daję ci mądrość i wiedzę, ponadto obdaruję cię bogactwem, skarbami i chwałą, jakich nie mieli królowie przed tobą i nie będą mieli po tobie.»” [2 Krn 1, 11-12]

Do sensu tych słów nawiązują także słowa:

„Postępowanie wasze niech będzie wolne od chciwości na pieniądze: zadowalajcie się tym, co macie. (...)” [Hbr 13, 5]

„(...) Nie możecie służyć Bogu i Mamonie.” [Mt 6, 24]

„Jezus zaś powiedział do swoich uczniów: «Zaprawdę, powiadam wam: Bogaty z trudnością wejdzie do królestwa niebieskiego»” [Mt 19, 23]

Nauka o duszy

„Wtedy Bóg rzekł: «Nie może pozostawać duch mój w człowieku na zawsze, gdyż człowiek jest istotą cielesną: (...)».” [Rdz 6, 3]

Dusza ludzka jest częścią Boga.

„Tak jak ciało bez ducha jest martwe, tak też jest martwa wiara bez uczynków.” [Jk 2, 26]

„i wróci się proch do ziemi, tak jak nią był, a duch powróci do Boga, który go dał.” [Koh 12, 7]

Tym światem rządzi szatan

„dla niewiernych, których umysły zaślepił bóg tego świata, aby nie oślni ich blask Ewangelii chwały Chrystusa, który jest obrazem Boga.” [2 Kor 4, 4]

„Wiemy, że jesteśmy z Boga, cały zaś świat leży w mocy Złego.” [1 J 5, 19]

Nie należy nosić w sobie żalu do kogoś za jego czyn, słowa lub zachowanie

„Bądźcie dla siebie nawzajem dobrzy i miłosierni! Przebaczajcie sobie, tak jak i Bóg nam przebaczył w Chrystusie.” [Ef 4, 32]

Kto podąża prawidłową drogą do Boga, jest na tym świecie pośmiewiskiem i przedmiotem szyderstwa, a po swej śmierci trafi między synów Bożych

„Wtedy sprawiedliwy stanie z wielką śmiałością przed tymi, co go uciskali i mieli w pogardzie jego trudy. Gdy ujrzą, wielki przestrasz ich ogarnie i osłupieją na widok nieoczekiwanego zbawienia. Powiedzą pełni żalu do samych siebie, będą jęczeli w utrapieniu ducha: «To ten, co dla nas – głupich – niegdyś był pośmiewiskiem i przedmiotem szyderstwa: jego życie mieliśmy za szaleństwo, śmierć jego – za hańbę. Jakże więc policzono go między synów Bożych i ze świętymi ma udział? To myśmy zoboczyli z drogi prawdziwej, nie oświeciło nas światło sprawiedliwości i słońce dla nas nie wzeszło. Nasyciliśmy się na drogach bezprawia i zguby, błędziliśmy po bezdrożnych pustyniach, a drogi Pańskiej nie poznaliśmy. Cóż nam pomogło nasze zuchwalstwo, co dało chętnie bogactwo?» [Mdr 5, 1-8]

Chrześcijanin nie powinien używać brzydkich słów, określeń, zwrotów itp.

„Niech nie wychodzi z waszych ust żadna mowa szkodliwa, lecz tylko budująca, zależnie od potrzeby, by wyświadczała dobro słuchającym.” [Ef 4, 29]

Rozpoznawanie fałszywych proroków, fałszywych objawień Maryi, Jezusa

„Umiłowani, nie dowierzajcie każdemu duchowi, ale badaście duchy, czy są z Boga, gdyż wielu fałszywych proroków pojawiło się na świecie. Po tym poznajecie Ducha Bożego: każdy duch, który uznaje, że Jezus Chrystus przyszedł w ciele, jest z Boga. Każdy zaś duch, który nie uznaje Jezusa, nie jest z Boga; i to jest duch Antychrysta, który – jak słyszeliście – nadchodzi i już teraz przebywa na świecie. Wy, dzieci, jesteście z Boga i zwyciężyliście ich, ponieważ większy jest Ten, który w was jest, od tego, który jest w świecie. Oni są ze świata, dlatego mówią tak, jak [mówi] świat, a świat ich słucha. My jesteśmy z Boga. Ten, który zna Boga, słucha nas. Kto nie jest z Boga, nas nie słucha. W ten sposób poznajemy ducha prawdy i ducha fałszu.” [1 J 4, 1-6]

Chrześcijanie w początkach swych istnienia byli nazywani sektą

[Ananiasz, Tortullos (retor), starsi, oskarżają Pawła Apostoła] „Stwierdziliśmy, że człowiek ten jest przywódcą sekty nazarejczyków, szerzy zarazę i wzbudza niepokoje wśród wszystkich Żydów na świecie. Usiłował nawet zbezcześcić świątynię, więc ujęliśmy go. Przesłuchawszy go będziesz mógł sam od niego dowiedzieć się wszystkiego, o co go oskarżamy». (...) Paweł odpowiedział: «Wiem, że od wielu lat jesteś sędzią tego narodu, dlatego śmiało będę się bronił. Możesz się bowiem przekonać, że nie więcej jak dwanaście dni temu przybyłem do Jerozolimy, aby oddać pokłon Bogu. Nie spotkali mnie w świątyni ani rozprawiającego z kimkolwiek, ani wywołującego tłumne zbiegowisko bądź w synagodze, bądź w mieście, i nie mogą oni dowieść ci tego, o co mnie teraz oskarżają. To jednak wyznaję przed tobą: Według drogi, nazywanej przez nich sektą, służyć Bogu moich ojców, wierząc we wszystko, co napisane zostało w Prawie i u Proroków. Mam też w Bogu nadzieję, którą również oni mają, że nastąpi zmartwychwstanie sprawiedliwych i niesprawiedliwych. I sam usilnie się staram, aby mieć zawsze czyste sumienie wobec Boga i wobec ludzi.” [Dz 24, 5-16]

Ubogich należy wspomagać

„Jeśliby ktoś posiadał na świecie majątek i widział, że brat jego cierpi niedostatek, a zamknął przed nim swe serce, jak może trwać w nim miłość Boga?” [1 J 3, 17]

[Paweł Apost.] „Nie pożądałem srebra ani złota, ani szaty niczyjej. Sami wiecie, że te ręce zarabiał na potrzeby moje i moich towarzyszy. We wszystkim pokazałem wam, że tak pracując, trzeba wspierać słabych i pamiętać o słowach Pana Jezusa, które On sam wypowiedział: Więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu.” [Dz 20, 33-34]

„Uczniowie postanowili więc, że każdy według [swej] zamożności pośpieszy z pomocą braciom mieszkającym w Judei. Tak też zrobili, wysyłając [jałmużnę] starszym przez Barnabę i Szawła.” [Dz 11, 29-30]

„(...) Gdy tę sprawę załatwię i owoce składki z moim potwierdzeniem im wrecze, poprzez wasze strony wybiorę się do Hiszpanii.” [Rz 15, 28]

Jezus podczas swego chrztu został obdarzony mocą

„Znacie sprawę Jezusa z Nazaretu, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą. Dlatego że Bóg był z Nim, przeszedł On, dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła.” [Dz 10, 38]

„Pełen Ducha Świętego, powrócił Jezus znad Jordanu (...)” [Łk 4, 1]

W swym życiu należy kulturalnie bronić swej wiary i szerzyć ją

„Walcz w dobrych zawodach o wiarę, zdobywaj życie wieczne: do niego zostałeś powołany i [o nim] złożyłeś dobre wyznanie wobec wielu świadków.” [1 Tm 6, 12]

Reinkarnacja nie istnieje

„A jak postanowione ludziom raz umrzeć, potem zaś sąd” [Hbr 9, 27]

Apostołowie nie byli z tego świata (nie dążyli do tych samych celów co większość ludzi na świecie), choć przebywali na tym świecie

„Ja im przekazałem Twoje słowo, a świat ich znienawidził za to, że nie są ze świata, jak i Ja nie jestem ze świata.” [J 17, 14]

Miłość homoseksualna Dawida do Jonatana

„Kiedy właśnie przestał przemawiać do Saula, dusza Jonatana przyłgnęła całkowicie do duszy Dawida. Pokochał go Jonatan tak jak samego siebie.” [1 Sm 18, 1]

[Dawid:] „Żał mi ciebie, mój bracie, Jonatanie. Tak bardzo byłeś mi drogi! Więcej ceniłem twą miłość niżeli miłość kobiet.” [2 Sm 1, 26]

Jezus czynił więcej rzeczy niż zapisano w księgach

„I wiele innych znaków, których nie zapisano w tej księdze, uczynił Jezus wobec uczniów.” [J 20, 30]

„Jest ponadto wiele innych rzeczy, których Jezus dokonał, a które gdyby je szczegółowo opisać, to sądzę, że cały świat nie pomieściłby ksiąg, jakie trzeba by napisać.” [J 21, 25]

„Wiele też innych napomnień dawał ludowi i głosił dobrą nowinę.” [Łk 3, 18]

Małżeństwo

„Jezus im odpowiedział: Dzieci tego świata żenią się i za mąż wychodzą. Lecz ci, którzy uznani zostaną za godnych udziału w świecie przyszłym i w powstaniu z martwych, ani się żenić nie będą, ani za mąż wychodzić.” [Łk 20, 34-35]

Jezus powiedział: „ci, którzy uznani zostaną”, a nie „jedynie ci, którzy uznani zostaną”.

„Człowiek bezżenny troszczy się o sprawy Pana, o to, jak by się przypodobać Panu. Ten zaś, kto wstąpił w związek małżeński, zabiega o sprawy świata, o to, jak by się przypodobać żonie. I doznaje rozterki. Podobnie i kobieta: niezamężna i dziewica troszczy się o sprawy Pana, o to, by była święta i ciałem, i duchem. Ta zaś, która wyszła za mąż, zabiega o sprawy świata, o to, jak by się przypodobać mężowi. Mówię to dla waszego pożytku, nie zaś, by zastać na was pułapkę; ale po to, byście godnie i z upodobaniem trwali przy Panu. Jeżeli ktoś jednak uważa, że nieuczciwość popęlnia wobec swej dziewicy, jako że przeszły już jej lata, i jest przekonany, że tak powinien postąpić, niech czyni, co chce: nie zgrzeszy; niech się pobiorą. Lecz jeśli ktoś, bez jakiegokolwiek przymusu, w pełni panując nad swoją wolą, postanowił sobie mocno w sercu zachować nietkniętą swoją dziewicę, dobrze czyni. Tak więc dobrze czyni, kto poślubia swoją dziewicę, a jeszcze lepiej ten, kto jej nie poślubia. Żona związana jest tak długo, jak długo żyje jej mąż. Kiedy mąż umrze, może poślubić, kogo chce, byłoby w Panu.” [1 Kor 7, 32-39]

„I każdy, kto dla mego imienia opuści dom, braci, siostry, ojca, matkę, dzieci lub pole, stokroć tyle otrzyma i życie wieczne posiędzie na własność. Wielu zaś pierwszych będzie ostatnimi, a ostatnich pierwszymi.” [Mt 19, 29-30]

A co z tymi co już opuścili swój dom rodzinny i są w związku małżeńskim? Jezus mówi, że kto opuści dla Niego swój dom rodzinny tj. swych braci, siostry, matkę, ojca, dzieci (nie jest wymieniony mąż / żona) oraz porzuci dobytek (np. pole), otrzyma życie wieczne. Jeśli więc ktoś wejdzie w związek małżeński i będąc w tym związku będzie konsekwentnie trwać w Panu, to również może osiąść życie wieczne.

Brakuje fragmentu o tym, że przed przyjęciem chrztu trzeba najpierw świadomie uwierzyć w Jezusa

„A Filip otworzył usta i wyszedłszy od tego [tekstu] Pisma, opowiedział mu Dobrą Nowinę o Jezusie. W czasie podróży przybyli nad jakąś wodę: Oto woda – powiedział dworzanin – cóż stoi na przeszkodzie, abym został ochrzczony? [brakuje wersetu nr 37] I kazał zatrzymać wóz, i obaj, Filip i dworzanin, weszli do wody. I ochrzcił go.” [Dz 8, 35-38]

Brakuje słów: „Filip zaś powiedział: Jeśli wierzysz z całego serca, możesz. A on na to: Wierzę, że Jezus Chrystus jest Synem Boga.” [Dz 8, 37]

Wiara w Jezusa jest potrzebna do uzdrowienia

„W Listrze mieszkał pewien człowiek o bezwładnych nogach, kaleka od urodzenia, który nigdy nie chodził. Słuchał on przemówienia Pawła; ten spojrzął na niego uważnie i widząc, że ma wiarę potrzebną do uzdrowienia, zawołał głośno: Stań prosto na nogach! A on zerwał się i zaczął chodzić.” [Dz 14, 8-10]

Bycie napełnionym Duchem Świętym nie czyni odpornym na pokusy złego

„Zaostrzył się spór, tak iż oddalili się od siebie wzajemnie: Barnaba zabrał Marka i popłynął na Cypr, a Paweł dobrał sobie za towarzysza Sylasa i odszedł, polecony przez braci łasce Pana.” [Dz 16, 39-40]

W początkach chrześcijaństwa utworzyło się wiele Kościołów (nie jeden Kościół)

„Przechodził przez Syrię i Cylicję, umacniając miejscowe Kościoły.” [Dz 15, 41]

„Tak więc utwierdzały się Kościoły w wierze i z dnia na dzień rosły w liczbę.” [Dz 16, 5]

„którzy za moje życie nadstawili karku i którym winieniem wdzięczność nie tylko ja sam, ale i wszystkie Kościoły nawróconych pogan.” [Rz 16, 4]

„Pozdrówcie wzajemnie jedni drugich pocałunkiem świętym! Pozdrawiają was wszystkie Kościoły Chrystusa.” [Rz 16, 16]

„Może ktoś uważa za właściwe spierać się nadal, my jednak nie jesteśmy takiego zdania; ani my, ani Kościoły Boże.” [1 Kor 11, 16]

„Pozdrawiają was Kościoły Azji. Pozdrawiają was serdecznie w Panu Akwila i Pryscylla razem ze zbierającym się w ich domu Kościołem.” [1 Kor 16, 19]

„Donosimy wam, bracia, o łasce Bożej, jakiej dostały Kościoły Macedonii,” [2 Kor 8, 1]

„Co więcej, przez same Kościoły został on ustanowiony towarzyszem naszej podróży w tym dziele, około którego się trudzimy ku chwale samego Pana i ku zaspokojeniu naszego pragnienia” [2 Kor 8, 19]

„Ogołacałem inne Kościoły, biorąc, co potrzebne do życia, aby wam przyjść z pomocą.” [2 Kor 11, 8]

„nie mówiąc już o mojej codziennej udręce płynącej z zatroskania o wszystkie Kościoły.” [2 Kor 11, 28]

„(...) A wszystkie Kościoły poznają, że Ja jestem Ten, co przenika nerki i serca; i dam każdemu z was według waszych czynów.” [Ap 2, 23]

Paweł i Tymoteusz dostali zakaz głoszenia Słowa Bożego w Azji

„Przeszli Frygię i krainę galacką, ponieważ Duch Święty zabronił im głosić słowo w Azji.” [Dz 16, 6]

„Trwało to dwa lata, tak że wszyscy mieszkańcy Azji, Żydzi i Grecy, usłyszeli słowo Pańskie.” [Dz 19, 10]

Bóg daje objawienia nawet po Zmartwychwstaniu Jezusa

„Gdy zbliżał się już w swojej podróży do Damaszku, olśniła go nagle światłość z nieba. A gdy upadł na ziemię, usłyszał głos, który mówił: Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz? Kto jesteś, Panie? – powiedział. A On: Ja jestem Jezus, którego ty prześladujesz.” [Dz 9, 3-5]

„Przybywszy do Myzji, próbowali udać się do Bitynii, ale Duch Jezusa nie pozwolił im” [Dz 16, 7]

[Paweł Apostoła] „Następnej nocy ukazał mu się Pan. Odwagi! – powiedział – trzeba bowiem, żebyś i w Rzymie zaświadczył o Mnie, tak jak dawałeś o Mnie świadectwo w Jeruzalem.” [Dz 23, 11]

Bóg daje wizje nawet po Zmartwychwstaniu Jezusa

[Szczepan] „A on, pełen Ducha Świętego, patrzył w niebo i ujrzał chwałę Bożą i Jezusa, stojącego po prawicy Boga. I rzekł: Widzę niebo otwarte i Syna Człowieczego, stojącego po prawicy Boga.” [Dz 7, 55-56]

„W Damaszku znajdował się pewien uczeń, imieniem Ananiasz. Ananiaszu! – przemówił do niego Pan w widzeniu. A on odrzekł: Jestem, Panie! (...) Idź – odpowiedział mu Pan – bo wybrałem sobie tego człowieka jako narzędzie. On zanieś imię moje do pogan i królów, i do synów Izraela. I ukażę mu, jak wiele będzie musiał wycierpieć dla mego imienia. Wtedy Ananiasz poszedł. Wszedł do domu, położył na niego ręce i powiedział: Szawle, bracie, Pan Jezus, Ten, co ukazał ci się na drodze, którą szedłeś, przysłał mnie, abyś przejrzał i został napełniony Duchem Świętym. Natychmiast jakby łuski spadły z jego oczu i odzyskał wzrok, i został ochrzczony.” [Dz 9, 10-18]

Narzędziem był także faraon u którego Żydzi byli w niewoli:

„Albowiem mówi Pismo do faraona: Po to właśnie cię wzbudziłem, aby okazać na tobie moją potęgę i żeby rozstawiło się moje imię po całej ziemi.” [Rz 9, 17]

Narzędziem na Żydów co do ciała (nie dla duchowych Żydów) są poganie. Oni korzystają z tego, że Żydzi duchowo upadli, przez co pobudzają Żydów do współzawodnictwa:

„(...) przez ich upadek zbawienie przypadło w udziale poganom, by ich pobudzić do współzawodnictwa. Jeżeli zaś ich upadek przyniósł bogactwo światu, a ich mała liczba – wzbogacenie poganom, to o ileż więcej przyniesie ich zebranie się w całości! Do was zaś, pogan, mówię: będąc apostołem pogan, przez cały czas chłubię się posługiwaniem swoim w nadziei, że może pobudzę do współzawodnictwa swoich rodaków i przynajmniej niektórych z nich doprowadzę do zbawienia.” [Rz 11, 11-14]

„Następnego dnia, gdy oni byli w drodze i zbliżali się do miasta, wszedł Piotr na dach, aby się pomodlić. Była mniej więcej szósta godzina. Poczutł głód i chciał [coś] zjeść. Kiedy przygotowywano mu posiłek, wpadł w zachwycenie: Widzi niebo otwarte i jakiś spuszczający się przedmiot, podobny do wielkiego płótna czterema końcami opadającego ku ziemi. Były w nim wszelkie zwierzęta czworonożne, płazy naziemne i ptaki podniebne. Zabijaj, Piotrze, i jedz! – odezwał się do niego głos. O nie, Panie! Bo nigdy nie jadłem nic skażonego i nieczystego – odpowiedział Piotr. A głos znowu po raz drugi do niego: Nie nazywaj nieczystym tego, co Bóg oczyścił. Powtórzyło się to trzy razy i natychmiast wzięty został ten przedmiot do nieba.” [Dz 10, 9-16]

„W nocy miał Paweł widzenie: jakiś Macedończyk stanął [przed nim] i błagał go: Przepraw się do Macedonii i pomóż nam! Zaraz po tym widzeniu staraliśmy się wyruszyć do Macedonii w przekonaniu, że Bóg nas wezwał, abyśmy głosili im Ewangelię.” [Dz 16, 9-10]

„W nocy Pan przemówił do Pawła w widzeniu: Przystań się lękać, a przemawiaj i nie milcz, bo Ja jestem z tobą i nikt nie targnie się na ciebie, aby cię skrzywdzić, dlatego że wiele Ludu mam w tym mieście.” [Dz 18, 9-10]

„Następnej nocy ukazał mu się Pan. Odwagi! – powiedział – trzeba bowiem, żebyś i w Rzymie zaświadczył o Mnie, tak jak dawałeś o Mnie świadectwo w Jeruzalem.” [Dz 23, 11]

Bóg za pośrednictwem Pawła Apostoła czynił też cuda

„Bóg czynił też niezwykle cuda przez ręce Pawła, tak że nawet chusty i przepaski z jego ciała kładziono na chorych, a choroby ustępowały z nich i wychodziły złe duchy.” [Dz 19, 11-12]

„A kiedy Paweł położył na nich ręce, Duch Święty zstąpił na nich. Mówili też językami i prorokowali.” [Dz 19, 6]

„Pewien młodzieniec, imieniem Eutyk, siedział na oknie pogrążony w głębokim śnie. Kiedy Paweł przedłużał przemówienie, [ten] zmorzony snem spadł z trzeciego piętra na dół. Podniesiono go martwego. Paweł, zszedłszy na dół, przypadł do niego i wziął go w ramiona: Nie trwóście się – powiedział – bo on żyje.” [Dz 20, 9-10]

„Ojciec Publiusza leżał właśnie chory na gorączkę i biegunkę. Paweł poszedł do niego i pomodliwszy się, położył na niego ręce, i uzdrowił go. Po tym wydarzeniu przychodzili również inni chorzy na wyspie i byli uzdrawiani.” [Dz 28, 8-9]

„Ale Szaweł, zwany też Pawłem, napełniony Duchem Świętym spojrział na niego uważnie i rzekł: O, synu diabelski, pełny wszelkiej zdrady i wszelkiej przewrotności, wrogu wszelkiej sprawiedliwości, czyż nie zaprzestaniesz wykrzywiać prostych dróg Pańskich? Teraz dotknie cię ręka Pańska: będziesz niewidomy i przez pewien czas nie będziesz widział słońca. Natychmiast spadły na niego mrok i ciemności. I chodząc wkoło, szukał kogoś, kto by go prowadził za rękę.” [Dz 13, 9-11]

„W Listrze mieszkał pewien człowiek o bezwładnych nogach, kaleka od urodzenia, który nigdy nie chodził. Słuchał on przemówienia Pawła; ten spojrział na niego uważnie i widząc, że ma wiarę potrzebną do uzdrowienia, zawołał głośno: Stań prosto na nogach! A on zerwał się i zaczął chodzić.” [Dz 14, 8-10]

Jan Chrzciel podczas chrztu przemawiał do ludzi

„Jan udzielał chrztu nawrócenia, przemawiając do ludu, aby uwierzyli w Tego, który za nim idzie, to jest w Jezusa powiedział Paweł. Gdy to usłyszeli, przyjęli chrzest w imię Pana Jezusa. A kiedy Paweł położył na nich ręce, Duch Święty zstąpił na nich. Mówili też językami i prorokowali.” [Dz 19, 4-6]

Paweł Apostoł miał dar prorokowania

„Wiem, że po moim odejściu wejdą między was wilki drapieżne, nie oszczędzając stada. Także spośród was samych powstaną ludzie, którzy głosić będą przewrotne nauki, aby pociągnąć za sobą uczniów.” [Dz 20, 29-30]

Ewangelistą był nie tylko Mateusz, Marek, Łukasz, Jan, ale także Filip

„Wyszedłszy nazajutrz, dotarliśmy do Cezarei. Weszliśmy do domu Filipa ewangelisty, który był jednym z Siedmiu, i zamieszkaliśmy u niego.” [Dz 21, 8] — porównaj [Ef 4,11] oraz [2 Tm 4, 5]. Pozostali z tego grona Siedmiu to: Prochor, Szczepan, Nikanor, Tymon, Parmenas, Mikołaj prozelita.

Król Dawid był prorokiem

„Bracia, wolno powiedzieć do was otwarcie, że patriarcha Dawid umarł i został pochowany w grobie, który znajduje się u nas aż po dzień dzisiejszy. Więc jako prorok, który wiedział, że Bóg przysiągł mu uroczyście, iż jego Potomek zasiądzie na jego tronie, widział przyszłość i przepowiedział zmartwychwstanie Mesjasza, że ani nie pozostanie w Otchłani, ani ciało Jego nie ulegnie rozkładowi. (...) Dawid nie wstąpił do nieba, a jednak powiada: Rzekł Pan do Pana mego: Siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjaciół Twoich jako podnózek stóp Twoich.” [Dz 2, 29-35]

Żydzi spodziewali się, że Mesjasz będzie przywódcą politycznym — królem, jednym z następców Dawida

„Bracia, wolno powiedzieć do was otwarcie, że patriarcha Dawid umarł i został pochowany w grobie, który znajduje się u nas aż po dzień dzisiejszy. Więc jako prorok, który wiedział, że Bóg przysiągł mu uroczyście, iż jego Potomek zasiądzie na jego tronie, widział przyszłość i przepowiedział zmartwychwstanie Mesjasza, że ani nie pozostanie w Otchłani, ani ciało Jego nie ulegnie rozkładowi. (...) Dawid nie wstąpił do nieba, a jednak powiada: Rzekł Pan do Pana mego: Siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjaciół Twoich jako podnózek stóp Twoich.” [Dz 2, 29-35]

Cierpienie dla Jezusa jest radością

„A oni odchodzili sprzed Sanhedrynu i cieszyli się, że stali się godni cierpieć dla Imienia Jezusa.” [Dz 5, 41]

Losy narodów są konsekwencjami czynów wobec Boga

„Obnosiliście raczej namiot Molocha i gwiazdę bożka Refana, wyobrażenia, które zrobiliście, aby im cześć oddawać. Przesiedlę was za to poza Babilon.” [Dz 7, 43]

„Kiedy go wezwano, Tertullos rozpoczął mowę oskarżycielską: Dzięki tobie żyjemy w zupełnym pokoju – mówił – dzięki twojej przezorności polepsza się byt tego narodu.” [Dz 24, 2]

Prorocy żyli także po Jezusie

„Juda i Syłas, którzy byli również prorokami, w licznych przemówieniach zachęcali i umacniali braci.” [Dz 15, 32]

„Kiedyśmy tam przez dłuższy czas mieszkali, przyszedł z Judei pewien prorok, imieniem Agabos. Przybył do nas, wziął pas Pawła, związał sobie ręce i nogi i powiedział: To mówi Duch Święty: Tak Żydzi zwiążą w Jeruzalem męża, do którego należy ten pas, i wydadzą w ręce pogan.” [Dz 21, 10-11]

Żydzi uparcie bronili zasad swej wiary nie dopuszczając do siebie myśli o tym, że się mogą mylić

- a) „Aby jednak nie szerzyło się to wśród ludu, surowo zabronimy im przemawiać do kogokolwiek w to imię! Przywołali ich potem i zakazali im w ogóle przemawiać i nauczać w imię Jezusa. Lecz Piotr i Jan odpowiedzieli: Rozsądźcie, czy słuszne jest w oczach Bożych bardziej słuchać was niż Boga? Bo my nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli. Oni zaś ponowili groźby, a nie znajdując żadnej podstawy do wymierzenia im kary, wypuścili ich ze względu na lud, bo wszyscy wielbili Boga z powodu tego, co się stało.” [Dz 4, 17-21]
- b) „[Ludzie] twardego karku i opornych serc i uszu! Wy zawsze sprzeciwiacie się Duchowi Świętemu. Jak ojcowie wasi, tak i wy. Któregoż z proroków nie prześladowali wasi ojcowie? Pozabijali nawet tych, którzy przepowiadali przyjście Sprawiedliwego. A wyście zdradzili Go teraz i zamordowali. Wy, którzy otrzymaliście Prawo za pośrednictwem aniołów, lecz nie przestrzegaliście go. Gdy to usłyszeli, zawrzały gniewem ich serca i zgrzytali zębami na niego. Wyrzucili go poza miasto i kamienowali, a świadkowie złożyli swe szaty u stóp młodzieńca, zwanego Szawłem. Tak kamienowali Szczepana, który modlił się: Panie Jezu, przyjmij ducha mego!” [Dz 7, 51-59]
- c) „Po upływie dłuższego czasu Żydzi postanowili go zgładzić. Szawel dowiedział się o ich zamiarach. A strzegli bram we dnie i w nocy, aby go zgładzić. Uczniowie więc spuścili go nocą w koszu na sznurze przez mur i wyprawili.” [Dz 9, 23-25]
- d) „Wtedy Paweł i Barnaba powiedzieli odważnie: Należało głosić słowo Boże najpierw wam. Skoro jednak odrzucacie je i sami uznajecie się za niegodnych życia wiecznego, zwracamy się do pogan. Tak bowiem nakazał nam Pan: Ustanowię Cię światłością dla pogan, abys był zbawieniem aż po krańce ziemi. Poganie, słysząc to, radowali się i wielbili słowo Pańskie, a wszyscy, przeznaczeni do życia wiecznego, uwierzyli. Słowo Pańskie szerzyło się na cały kraj. Ale Żydzi podburzyli pobożne a wpływowe niewiasty i znaczniejszych obywateli, wznieśli prześladowanie Pawła i Barnaby i wyrzucili ich ze swoich granic.” [Dz 13, 46-50]
- e) „W Ikonium weszli tak samo do synagogi żydowskiej i przemawiali, tak że wielka liczba Żydów i pogan uwierzyła. Ale ci Żydzi, którzy nie uwierzyli, podburzyli i źle usposobili pogan wobec braci. Pozostali tam dość długi czas i nauczali odważnie, ufni w Pana, który potwierdzał słowo swej łaski cudami i znakami, dokonywanymi przez ich ręce. I podzielili się mieszkańcy miasta: jedni byli z Żydami, a drudzy z Apostołami.” [Dz 14, 1-4]
- f) „Tymczasem nadeszli Żydzi z Antiochii i z Ikonium. Podburzyli tłum, ukamienowali Pawła i wywlekli go za miasto, sądząc, że nie żyje.” [Dz 14, 19]
- g) „Wtedy zazdrośni Żydzi, dobrawszy sobie jakieś szumowiny z rynku, wywołali zbiegowisko, podburzyli miasto, naszli dom Jazona i szukali ich, aby stawić przed ludem. Nie znaleźli ich jednak. Wlekli więc Jazona i niektórych braci przed politarchów, krzycząc: Ludzie, którzy podburzają cały świat, przyszli też tutaj, a Jazon ich przyjął. Oni wszyscy występują przeciwko rozkazom cesarza, głosząc, że jest inny król, Jezus. Podburzyli tłum i politarchów, którzy tego słuchali, ale po wzięciu poręki od Jazona i innych, zwolnili ich. Natychmiast w nocy bracia wysłali Pawła i Sylasa do Berei. (...) Gdy

Żydzi z Tesaloniki dowiedzieli się, że również w Berei Paweł głosi słowo Boże, przyszedli tam, podburzając tłumy i wzniciając rozruchy. Wtedy bracia natchmiast wysłali Pawła, aby szedł aż do morza. (...)” [Dz 17, 5-14]

- h) „Kiedy Gallio został prokonsulem Achai, Żydzi jednomyślnie wystąpili przeciw Pawłowi i przyprowadzili go przed sąd. Powiedzieli: Ten namawia ludzi, aby czcili Boga niezgodnie z Prawem.” [Dz 18,12-13]
- i) „Następnie wszedł do synagogi i odważnie przemawiał przez trzy miesiące, rozprawiając i przekonując o królestwie Bożym. Gdy jednak niektórzy opierali się i nie chcieli uwierzyć, bluźniąc wobec ludu przeciw drodze, odłączył się od nich i oddzielił uczniów (...)” [Dz 19, 8-9]
- j) „Kiedy zaś siedem dni dobiegało końca, Żydzi z Azji, ujrawszy go w świątyni, podburzyli cały tłum i rzucili się na niego z krzykiem: Izraelici! Na pomoc! To jest człowiek, który wszędzie naucza wszystkich przeciwko narodowi i Prawu, i temu miejscu, a nadto jeszcze Greków wprowadził do świątyni i zbezcześcił to święte miejsce. Przedtem bowiem widzieli z nim w mieście Trofima z Efezu i sądzili, że Paweł wprowadził go do świątyni. Poruszyło się całe miasto, zbiegł się lud, porwali Pawła i wlekli go poza świątynię. Natychmiast też zamknięto bramy. Gdy usiłowali go zabić, doszła do trybuna ko-horty wiadomość, że całe Jeruzalem jest wzburzone. Natychmiast wziął żołnierzy i setników i zbiegł do nich na dół. Na widok trybuna i żołnierzy zaprzestano bić Pawła. Gdy trybun przybliżył się, kazał go ująć, związać dwoma łańcuchami i dopytywał się, kim jest i co uczynił. A z tłumy każdy krzyczał co innego. Nie mogąc się nic pewnego dowiedzieć z powodu zgietku, kazał go prowadzić do twierdzy. Gdy znalazł się na schodach, doszło do tego, że żołnierze musieli go nieść z powodu naporu tłumy. Bo tłum ludzi szedł za nim, krzycząc: Precz z nim!” [Dz 21, 27-36]
- k) „Słuchali go aż do tych słów. Potem krzyknęli: Precz z ziemi z takim, nie godzi się bowiem, aby on żył! Kiedy oni krzyczeli i rzucali szaty, i piasek wrzucali w powietrze, trybun rozkazał wprowadzić go do twierdzy i biczowaniem wydobyć zeznanie, aby się dowiedzieć, dlaczego tak przeciwko niemu krzyczeli.” [Dz 22, 22-24]
- l) [Młodzieniec] „Odpowiedział: Żydzi postanowili prosić cię, abys jutro sprowadził Pawła przed Sanhedryn pod pozorem dokładniejszego zbadania jego sprawy. Lecz ty ich nie słuchaj, bo ponad czterdziestu spośród nich czyha na niego. Oni zobowiązali się pod klątwą, że nie będą ani jeść, ani pić, dopóki go nie zabiją, i już teraz są w pogotowiu, czekając na twoje przyzwolenie. Wtedy trybun odprawił młodzieńca: Nie mów nikomu – nakazał mu – że mi o tym doniosłeś.” [Dz 23, 20-22]
- m) „Stwierdziliśmy, że człowiek ten jest przywódcą sekty nazarejczyków, szerzy zarazę i wzbudza niepokoje wśród wszystkich Żydów na świecie. Usiłowal nawet zbezcześcić świątynię, więc ujęliśmy go. (...) Przesłuchawszy go, będziesz mógł sam od niego dowiedzieć się wszystkiego, o co go oskarżamy. Żydzi potwierdzili to, oświadczając, że sprawa tak się przedstawia.” [Dz 24, 5-9]
- n) „Kiedy ten przyszedł, otoczyli go Żydzi przybyli z Jerozolimy i stawiali wiele ciężkich zarzutów, których nie mogli udowodnić. Paweł bronił się: (...) [Dz 25, 7-8]

Cierpienia Pawła ze strony Rzymian

„Gdy panowie jej spozrzegli, że przepadła nadzieja ich zysków, pochwycili Pawła i Sylasa, zawlekli na rynek przed władze, stawili przed pretorami i powiedzieli: Ci ludzie sieją niepokój w naszym mieście. Są Żydami i głoszą obyczaję, których nam, Rzymianom, nie godzi się przyjmować ani stosować się do nich. Zbiegł się tłum przeciwko nim, a pretorzy kazali zedrzeć z nich szaty i siec ich różgami. Po wymierzeniu wielu razy wtrącili ich do więzienia, przykazując strażnikowi więzienia, aby ich dobrze pilnował. Ten, otrzymawszy taki rozkaz, wtrącił ich do wewnętrznego lochu i dla bezpieczeństwa zakut im nogi w dyby.” [Dz 16, 19-24]

Kim był Szaweł nim objawił mu się Jezus na drodze do Damaszku oraz kim się stał po tym objawieniu

„Szaweł ciągle jeszcze siał grozę i dyszał żądzą zabijania uczniów Pańskich. Udał się do arcykapłana i poprosił go o listy do synagog w Damaszku, aby mógł uwięzić i przyprowadzić do Jeruzalem mężczyzn i kobiety, zwolenników tej drogi, jeśliby jakichś znalazł.” [Dz 9, 1-2]

„Bracia i ojcowie, słuchajcie, co teraz wam powiem na swoją obronę. Usłyszawszy, że mówi w języku hebrajskim, uciszyli się jeszcze bardziej. Ja jestem Żydem – mówię – urodzonym w Tarsie w Cylicji. Wychowałem się jednak w tym mieście, u stóp Gamaliela otrzymałem staranne wykształcenie w Prawie ojczystym. Gorliwie służyłem Bogu, jak wy wszyscy dzisiaj służycie. Prześladowałem tę drogę, głosząc nawet za karę śmierci, wiążąc i wtrącając do więzienia mężczyzn i kobiety, co może poświadczyć zarówno arcykapłan, jak i cała starszyzna. Od nich otrzymałem też listy do braci i odbywałem drogę do Damaszku z zamiarem uwięzienia także tych, którzy tam byli, i przyprowadzenia do Jeruzalem dla wymierzenia kary. W drodze, gdy zbliżałem się do Damaszku, nagle około południa otoczyła mnie wielka jasność z nieba. Upadłem na ziemię i postyszałem głos, który mówił do mnie: Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz? Kto jesteś, Panie? – odpowiedziałem. Rzekł do mnie: Ja jestem Jezus Nazarejczyk, którego ty prześladujesz. Towarzysze zaś moi widzieli światło, ale głosu, który do mnie mówił, nie słyszeli. Powiedziałem więc: Co mam czynić, Panie? A Pan powiedział do mnie: Wstań, idź do Damaszku, tam ci powiedzą wszystko, co postanowiono, byś uczynił. Ponieważ zaniewidziałem od blasku owego światła, przyszedłem do Damaszku prowadzony za rękę przez moich towarzyszy. Niejaki Ananiasz, człowiek przestrzegający wiernie Prawa, o którym wszyscy tamtejsi Żydzi wydawali dobre świadectwo, przyszedł, przystąpił do mnie i powiedział: Szawle, bracie, przejrzyj! W tejże chwili spojrzałem na niego, on zaś powiedział: Bóg naszych ojców wybrał cię, abyś poznał Jego wolę i ujrzał Sprawiedliwego, i Jego własny głos usłyszał. Bo wobec wszystkich ludzi będziesz świadczą o tym, co widziałeś i słyszałeś. Dlaczego teraz zwlekasz? Wstań, przyjmij chrzest i obmyj się z twoich grzechów, wzywając Jego imienia! A gdy wróciłem do Jeruzalem i modliłem się w świątyni, wpadłem w zachwycenie. Ujrzałem Go: Śpiesz się i szybko opuść Jeruzalem – powiedział do mnie – gdyż nie przyjmą twego świadectwa o Mnie. A ja odpowiedziałem: Panie, oni wiedzą, że zamykałem w więzieniach tych, którzy wierzą w Ciebie, i biczowałem w synagogach, a kiedy przelewano krew Szczepana, Twego świadka, byłem przy tym i zgadzałem się, i pilnowałem szat jego zabójców. Idź – powiedział do mnie – bo Ja cię posłę daleko do pogan.” [Dz 22, 1-21]

„To jednak wyznają przed tobą: Według drogi, nazywanej przez nich sektą, służyć Bogu moich ojców, wierząc we wszystko, co napisane zostało w Prawie i u Proroków. Mam też w Bogu nadzieję, którą również oni mają, że nastąpi zmartwychwstanie sprawiedliwych i niesprawiedliwych. I sam usilnie się staram, aby mieć zawsze czyste sumienie wobec Boga i wobec ludzi. Po wielu latach przybyłem z jałmużnami i ofiarami dla mego narodu. Wtedy spotkali mnie oczyszczony w świątyni, bez tłumy i bez zbiegowiska, niektórzy Żydzi z Azji; oni powinni stanąć przed tobą i wnieść skargę, jeśli mają coś przeciwko mnie. A ci tutaj niechże powiedzą, jakiego przestępstwa dopatrzili się we mnie, gdy stanąłem przed Sanhedrynem. Chyba jedynie tego, że stojąc wśród nich, zawołałem głośno: Sądźcie mnie dzisiaj z powodu [wiary w] zmartwychwstanie umarłych. Feliks odroczył ich sprawę, znając dokładnie tę drogę. (...)” [Dz 24, 14-22]

„Uważam to za szczęście, że mogę dzisiaj bronić się przeciwko wszystkim zarzutom, jakie stawiają mi Żydzi (...) Od wczesnej młodości upływało ono wśród mego narodu w Jeruzolimie. Wiedzą o mnie od dawna – gdybyż chcieli zaświadczyć! – że żyłem według [zasad] najsurowszego stronnictwa naszej religii, jako faryzeusz. A teraz stoję przed sądem, gdyż pokładam nadzieję w obietnicy, danej przez Boga ojcom naszym, której spełnienia spodziewa się doczekać dwanaście naszych pokoleń, służących Bogu wytrwale w dzień i w noc. Z powodu tej nadziei, królu, oskarżyli mnie Żydzi. Dlaczego uważacie za nieprawdopodobne, że Bóg wskrzesza umarłych? Przecież mnie samemu zdawało się, że powinienem gwałtownie występować przeciw imieniu Jezusa Nazarejczyka. Uczyniłem to też w Jeruzolimie, a wzięwszy upoważnienie od arcykapłanów, wtrąciłem do więzienia wielu świętych, głosowałem przeciwko nim, gdy ich skazywano na śmierć, i często przymuszałem ich karami do bluźnierstwa we wszystkich synagogach. Prześladowałem ich bez miary

i ścigałem nawet po innych miastach. Tak odbywałem drogę do Damaszku z upoważnienia i z polecenia najwyższych kapłanów. W południe podczas drogi ujrzałem, o królu, jaśniejsze od słońca światło z nieba, które ogarnęło mnie i moich towarzyszy podróży. Kiedy wszyscy upadliśmy na ziemię, usłyszałem głos, który mówił do mnie po hebrajsku: Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz? Trudno ci wierzyć przeciw ościeniovi. Kto jesteś, Panie? – zapytałem. A Pan odpowiedział: Ja jestem Jezus, którego ty prześladujesz. Ale podnieś się i stań na nogi, bo ukazałem się tobie po to, aby ustanowić cię sługą i świadkiem tego, co zobaczyłeś, i tego, co ci objawię. Obronię cię przed ludem i przed poganami, do których cię posyłam, abyś otworzył im oczy i zwrócił od ciemności do światła, od władzy szatana do Boga. Aby przez wiarę we Mnie otrzymali odpuszczenie grzechów i dziedzictwo ze świętymi. Temu widzeniu z nieba nie mogłem się sprzeciwić, królu Agryppo! Lecz nawoływałem najpierw mieszkańców Damaszku i Jerozolimy, a potem całej ziemi judzkiej, i pogan, aby pokutowali i nawracali się do Boga, i pełnili uczynki godne pokuty. Z tego powodu pochwytili mnie Żydzi w świątyni i usiłowali zabić. Ale z pomocą Bożą do dzisiaj stale dają świadectwo małym i wielkim, nie głosząc nic ponad to, co przepowiedzieli Prorocy i Mojżesz, że Mesjasz ma cierpieć, że pierwszy zmartwychwstanie, że głosić będzie światło zarówno ludowi, jak i poganom.” [Dz 26, 2-23]

Złe duchy za pośrednictwem osób opętanych mogą też mówić prawdę

„Kiedy szliśmy na miejsce modlitwy, zabiegła nam drogę jakaś niewolnica, opętana przez ducha wieszczego. Przynosiła ona duży dochód swym panom. Ona to, biegnąc za Pawłem i za nami, wołała: Ci ludzie są sługami Boga Najwyższego, oni wam głoszą drogę zbawienia. Czyniła to przez wiele dni, aż Paweł, mając dość tego, odwrócił się i powiedział do ducha: Rozkazuję ci w imię Jezusa Chrystusa, abyś z niej wyszedł. I w tejże chwili wyszedł.” [Dz 16, 16-18]

Modlić się można także śpiewem

„O północy Paweł i Syłas modlili się, śpiewając hymny Bogu. A więźniowie im się przysłuchiwali.” [Dz 16, 25]

Osoby winne pomyłki powinny osobiście przeprosić

„Kiedy nastał dzień, pretorzy postali liktorów z rozkazem: Zwolnij tych ludzi! Strażnik więzienia oznajmił Pawłowi ten rozkaz: Pretorzy przystali, aby was wypuścić. Wyjdźcie więc teraz i idźcie w pokoju! Ale Paweł powiedział do nich: Publicznie, bez sądu, ubiczowali nas, obywatele rzymskich, i wtrącili do więzienia, a teraz cichaczem nas wyrzucają? O, nie! Niech tu sami przyjdą i wyprowadzą nas! Liktorzy oznajmili te słowa pretorom. Ci przestraszyli się, usłyszawszy, że [tamci] są Rzymianami. Przyszli, przeprosili ich i wyprowadziwszy, prosili, aby opuścili miasto.” [Dz 16, 35-39]

Spowiedź (wyznawanie swych uczynków) odbywało się przed Apostołami

„Przychodziło też wielu tych, którzy uwierzyli, wyznając i ujawniając swoje uczynki.” [Dz 19, 18]

Paweł Apostoł nie posłuchał rady Ducha Świętego przemawiającego do Jego współtowarzyszy

„Kiedyśmy tam przez dłuższy czas mieszkali, przyszedł z Judei pewien prorok, imieniem Agabos. Przybył do nas, wziął pas Pawła, związał sobie ręce i nogi i powiedział: To mówi Duch Święty: Tak Żydzi zwiążą w Jeruzalem męża, do którego należy ten pas, i wydadzą w ręce pogan. Kiedyśmy to usłyszeli, razem z miejscowymi braćmi zaklinaliśmy Pawła, aby nie szedł do Jeruzalem. Wtedy Paweł odpowiedział: Co robicie? Dlaczego płaczecie i rozdieracie mi serce? Ja przecież gotów jestem nie tylko na więzienie, ale i na śmierć w Jeruzalem dla imienia Pana Jezusa. Nie mogąc go przekonać, ustąpiliśmy ze słowami: Niech się dzieje wola Pańska! Potem przygotowawszy się [do podróży], ruszyliśmy do Jerozolimy.” [Dz 21, 10-15]

Paweł Apostoł nauczał, że obrzezanie fizyczne nie jest konieczne

„Kiedy znaleźliśmy się w Jerozolimie, bracia przyjęli nas z radością. Następnego dnia Paweł poszedł razem z nami do Jakuba. Zebrali się też wszyscy starzy. Powitawszy ich, zaczął szczegółowo opowiadać, czego Bóg dokonał wśród pogan przez jego posługę. Słyszając to, wielbili Boga, ale powiedzieli mu: Widzisz, bracie, ile tysięcy Żydów uwierzyło, a wszyscy trzymają się gorliwie Prawa. O tobie jednak słyszeli, że wszystkich Żydów, mieszkających wśród pogan, nauczasz odstępowania od Mojżesza, mówiąc, żeby nie obrzezali swych synów ani nie zachowywali zwyczajów.” [Dz 21, 17-21]

Tak samo nauczał Piotr Apostoł:

„Lecz niektórzy nawróceni ze stronnictwa faryzeuszów oświadczyli: Trzeba ich obrzezać i zobowiązać do przestrzegania Prawa Mojżeszowego. Zebrali się więc Apostołowie i starsi, aby rozpatrzyć tę sprawę. Po dłuższym roztrząsaniu przemówił do nich Piotr: Wiecie, bracia, że Bóg już dawno wybrał mnie spośród was, aby z moich ust poganie usłyszeli słowa Ewangelii i uwierzyli. Bóg, który zna serca, zaświadczył na ich korzyść, dając im Ducha Świętego tak samo jak nam. Nie zrobił żadnej różnicy między nami a nimi, oczyszczając ich serca przez wiarę. Dlaczego więc teraz Boga wystawiacie na próbę, nakładając na uczniów jarzmo, którego ani ojcowie nasi, ani my sami nie mieliśmy siły dźwigać. Wierzymy przecież, że będziemy zbawieni przez łaskę Pana Jezusa tak samo jak oni.” [Dz 15, 5-11]

Paweł Apostoł nauczał m.in. o Sądzie Ostatecznym

„Lecz kiedy Paweł mówił o sprawiedliwości i o wstrzemięźliwości, i o przyszłym sądzie, Feliks przestraszony odpowiedział: (...)” [Dz 24, 25]

Przed posiłkiem należy odmówić dziękczynienie

[Paweł Apostoł] „Po tych słowach wziął chleb, złożył Bogu dziękczynienie na oczach wszystkich i ułamawszy, zaczął jeść.” [Dz 27, 35]

Prorocтво Joela rzeczywiście zaczęło się wypełniać od dnia Pięćdziesiątnicy

„Kiedy Paweł nazbierał wielką naręcz chrustu i dołożył do ognia, żmija, która wypełza na skutek gorąca, uczepiła się jego ręki. Gdy tubylcy zobaczyli gada, wiszącego u jego ręki, mówili jeden do drugiego: Ten człowiek jest na pewno mordercą, bo choć wyszedł cało z morza, bogini zemsty nie pozwala mu żyć. On jednak strząsnął gada w ogień i nic nie ucierpiał. Tamci spodziewali się, że opuchnie albo nagle padnie trupem. Lecz gdy długo czekali i widzieli, że nie stało mu się nic złego, zmieniwszy zdanie, mówili, że jest bogiem.” [Dz 28, 3-6]

Paweł Apostoł przekonywał innowierców do swej racji — nie skupiał się jedynie na głoszeniu

„(...) od rana aż do wieczora przekonywał ich o Jezusie na podstawie Prawa Mojżeszowego i Proroków. Jedni dali się przekonać do tego, co mówił, inni zaś nie wierzyli.” [Dz 28, 23-24]

Wszyscy są równi wobec Boga

„A tu już nie ma Greka ani Żyda, obrzezania ani nieobrzezania, barbarzyńcy, Scyty, niewolnika, wolnego, lecz wszystkim we wszystkich [jest] Chrystus.” [Kol 3, 11]

Apostołowie nazywali Jezusa Panem lub Bogiem, a Ojca tylko Bogiem

„Niech więc cały dom Izraela wie z niewzruszoną pewnością, że tego Jezusa, którego ukrzyżowaliście, uczynił Bóg i Panem, i Mesjaszem.” [Dz 2, 36]

„[Jest to Ewangelia] o Jego Synu – pochodzącym według ciała z rodu Dawida, a ustanowionym według Ducha Świętości pełnym mocy Synem Bożym przez powstanie z martwych – o Jezusie Chrystusie, Panu naszym.” [Rz 1, 3-4]

„A to jest życie wieczne: aby znali Ciebie, jedynego prawdziwego Boga, oraz Tego, którego posłałeś, Jezusa Chrystusa.” [J 17, 3]

Fragmety w których Jezus jest ukazany jedynie jako Syn Ojca, a nie jako Bóg

„Na samym początku składam dzięki Bogu mojemu przez Jezusa Chrystusa (...) Bóg bowiem, któremu służę w [głębi] mego ducha, głosząc Ewangelię Jego Syna, jest mi świadkiem (...)” [Rz 1, 8-9]

Zadania jakie wyznaczył Bóg Pawłowi Apostołowi

„Paweł, sługa Chrystusa Jezusa, z powołania apostoł, przeznaczony do głoszenia Ewangelii Bożej” [Rz 1, 1]

„Przez Niego otrzymaliśmy łaskę i urząd apostołski, aby ku chwale Jego imienia pozyskiwać wszystkich pogan dla posłuszeństwa wierze.” [Rz 1, 5]

„Dzięki niej jestem z urzędu sługą Chrystusa Jezusa wobec pogan, sprawującym świętą czynność głoszenia Ewangelii Bożej po to, by poganie stali się ofiarą miłą Bogu, uświęconą Duchem Świętym. (...) Oto od Jeruzalem i na całym obszarze aż po Ilirię dopełniłem [głoszenia] Ewangelii Chrystusa. A pocizywałem sobie za punkt honoru głosić Ewangelię jedynie tam, gdzie imię Chrystusa było jeszcze nie znane, by nie budować na fundamencie położonym przez kogoś innego” [Rz 15, 16-20]

Paweł Apostoł o zatwardziały grzesznikach i homoseksualistach

„Albowiem gniew Boży objawia się z nieba na wszelką bezbożność i nieprawość tych ludzi, którzy przez nieprawość nakładają prawdzie pęta. To bowiem, co o Bogu można poznać, jawne jest wśród nich, gdyż Bóg im to ujawnił. Albowiem od stworzenia świata niewidzialne Jego przymioty – wiekiusta Jego potęga oraz bóstwo – stają się widzialne dla umysłu przez Jego dzieła, tak że nie mogą się [oni] wymówić od winy, ponieważ, choć Boga poznali, nie oddali Mu czci jako Bogu ani Mu nie dziękowali, lecz znikczemnieli w swoich myślach i zaćmione zostało bezrozumne ich serce. Podając się za mądrych, stali się głupimi. I zamienili chwałę niezniszczalnego Boga na podobizny i obrazy śmiertelnego człowieka, ptaków, czworonożnych zwierząt i płazów. Dlatego wydał ich Bóg poprzez pożądania ich serc na łup nieczystości, tak iż dopuszczali się bezczeszczenia własnych ciał. Prawdę Bożą przemienili oni w kłamstwo i stworzeniu oddawali cześć, i służyli jemu, zamiast służyć Stwórcy, który jest błogosławiony na wieki. Amen. Dlatego to wydał ich Bóg na pastwę bezecnych namiętności: mianowicie kobiety ich przemieniły życie zgodne z naturą na przeciwne naturze. Podobnie też i mężczyźni, porzuciwszy normalne współżycie z kobietą, zapalali nawzajem żądzą ku sobie, mężczyźni z mężczyznami uprawiając bezwstyd i na samych sobie ponosząc zapłatę należną za zboczenie. A ponieważ nie uznali za słusne zachować prawdziwego poznania Boga, wydał ich Bóg na pastwę na nic niezdatnego rozumu, tak że czynili to, co się nie godzi. Pełni są też wszelkiej nieprawości, przewrotności, chciwości, niegodziwości. Oddani zazdrości, zabójstwu, waśniom, podstępowi, złośliwości; potwarcy, oszczercy, nienawidzący Boga, zuchwali, pyszni, chełpliwi, w tym, co złe pomysłowi, rodzicom nieposłuszni, bezrozumni, niestali, bez serca, bez litości. Oni to, mimo że dobrze znają wyrok Boży, iż ci, którzy się takich czynów dopuszczają, winni są śmierci, nie tylko je popełniają, ale nadto chwala tych, którzy to czynią.” [Rz 1, 18-32]

Ewangelia Chrystusowa była wcześniej zapowiedziana przez proroków

„Paweł, sługa Chrystusa Jezusa, z powołania apostoł, przeznaczony do głoszenia Ewangelii Bożej, którą Bóg przedtem zapowiedział przez swoich proroków w Pismach świętych. [Jest to Ewangelia] o Jego Synu – pochodzącym według ciała z rodu Dawida, a ustanowionym według Ducha Świętości pełnym mocy Synem Bożym przez powstanie z martwych – o Jezusie Chrystusie, Panu naszym.” [Rz 1, 1-4]

Człowiek który nie jest bez winy nie powinien sądzić innego człowieka

„Przeto nie możesz wymówić się od winy, człowiecze, kimkolwiek jesteś, gdy zabierasz się do sądenia. W jakiej bowiem sprawie sądzisz drugiego, [w tej] sam na siebie wydajesz wyrok, bo ty czynisz to samo, co osadzasz.” [Rz 2, 1]

Obrzezanie nie jest konieczne do zbawienia

„Obrzezanie posiada wprawdzie wartość, jeżeli zachowujesz Prawo. Jeżeli jednak przekraczasz Prawo, będąc obrzezanym, stajesz się takim, jak nieobrzezany. Jeżeli zaś nieobrzezany zachowuje przepisy Prawa, to czy jego brak obrzezania nie będzie mu oceniony na równi z obrzezaniem? I tak ten, który od urodzenia jest nieobrzezany, a wypełnia Prawo, będzie sądził ciebie, który, mimo że masz księgę [Prawa] i obrzezanie, przestępujesz Prawo.” [Rz 2, 25-27]

Żydem w nauczaniu Jezusa nie jest ten kto pochodzi z Izraela, lecz ten kto wypełnia Prawo

„Bo Żydem nie jest ten, który nim jest na zewnątrz, ani obrzezanie nie jest to, które jest widoczne na ciele, ale prawdziwym Żydem jest ten, kto jest nim wewnątrz, a prawdziwym obrzezaniem jest obrzezanie serca, duchowe, nie zaś według litery. I ten właśnie otrzymuje pochwałę nie od ludzi, ale od Boga.” [Rz 2, 28-29]

„(...) Nie wszyscy bowiem, którzy pochodzą od Izraela, są Izraelem, i nie wszyscy przez to, że są potomstwem Abrahama, stają się jego dziećmi, lecz w Izaaku uznane będzie twoje potomstwo, to znaczy: nie synowie co do ciała są dziećmi Bożymi, lecz synowie obietnicy są uznani za potomstwo.” [Rz 9, 6-8]

„Mówi o tym u Ozeasza: Nazwę lud nie mój – moim ludem, i nie umiłowaną – umiłowaną. I stanie się: w miejscu, gdzie im powiedziano: Wy nie jesteście moim ludem, tam nazywać ich będą synami Boga żywego. O Izraelu zaś głosi Izajasz: Choćby liczba synów Izraela była jak piasek morski, tylko Reszta będzie zbawiona.” [Rz 9, 25-27]

„Tak przeto i w obecnym czasie ostała się tylko Reszta wybrana przez łaskę.” [Rz 11, 5]

„Izajasz zaś odważa się powiedzieć: Dałem się znaleźć tym, którzy Mnie nie szukali, objawiłem się tym, którzy o Mnie nie pytali. A do Izraela mówi: Cały dzień wyciągałem ręce do ludu nieposłusznego i opornego.” [Rz 10, 20-21]

Szerzenie dobra można czynić tylko czynieniem dobra. Nie wolno ulec pokusie by dobro szerzyć np. agresją, siłą, przemocą, wulgaryzmami itd.

„I czyż to znaczy, iż mamy czynić zło, aby stąd wynikło dobro?” [Rz 3, 8]

Prawo Boga obowiązuje tylko osoby wierzące w Boga

„A wiemy, że wszystko, co mówi Prawo, mówi do tych, którzy podlegają Prawu.” [Rz 3, 19]

„Bo i przed Prawem grzech był na świecie, grzechu się jednak nie poczytuje, gdy nie ma Prawa.” [Rz 5, 13]

Znajomość Prawa zwiększa znajomość grzechu i gniew Boga

„(...) Przez Prawo bowiem jest tylko większa znajomość grzechu.” [Rz 3, 20]

„Prawo bowiem pociąga za sobą karzący gniew. Gdzie zaś nie ma Prawa, tam nie ma i przestępstwa.” [Rz 4, 15]

„Natomiast Prawo wkroczyło po to, by przestępstwo jeszcze bardziej się wzmogło. Gdzie jednak wzmógł się grzech, tam jeszcze obficie rozlała się łaska, aby jak grzech zaznaczył swoje królowanie śmiercią, tak łaska przejawiała swe królowanie poprzez sprawiedliwość, wiodącą do życia wiecznego przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego.” [Rz 5, 20-21]

Grzech wynika z łamania Prawa, a Prawo obowiązuje tylko do śmierci ciała, więc grzech można popełnić tylko za życia ciała

„Czyż nie jest wam wiadomo, bracia (...), że Prawo ma moc nad człowiekiem, dopóki on żyje?” [Rz 7, 1-6]

„Albowiem zapłatą za grzech jest śmierć, a łaska przez Boga dana to życie wieczne w Chrystusie Jezusie, Panu naszym.” [Rz 6, 23]

„Jak długo bowiem wiedliśmy życie cielesne, grzeszne namiętności wzbudzone przez Prawo działały w naszych członkach, by owoc przynosić śmierci. Teraz zaś Prawo straciło moc nad nami, gdy umarliśmy dla tego, co trzymało nas w jarzmie, tak że możemy pełnić służbę w nowości Ducha, a nie według przestarzałej litery.” [Rz 6, 5-6]

Należy się wystrzegać rozmów np. ze Świadcami Jehowy

„Proszę was jeszcze, bracia, strzeżcie się tych, którzy wywołują spory i zgorszenia na przekór nauce, którą otrzymaliście. Strońcie od nich. Tacy bowiem ludzie nie Chrystusowi służą, ale własnemu brzuchowi, a pięknymi i pochlebnymi słowami uwodzą serca prostaczków.” [Rz 16, 17-18]

Mocą Bożą jest:

a) Ewangelia

„Bo ja nie wstydzę się Ewangelii, jest bowiem ona mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego wierzącego, najpierw dla Żyda, potem dla Greka.” [Rz 1, 16]

b) Nauka krzyża

„Nauka bowiem krzyża głupstwem jest dla tych, co idą na zatracenie, mocą Bożą zaś dla nas, którzy dostępujemy zbawienia.” [1 Kor 1, 18]

c) Jezus

„Tak więc, gdy Żydzi żądają znaków, a Grecy szukają mądrości, my głosimy Chrystusa ukrzyżowanego, który jest zgorszeniem dla Żydów, a głupstwem dla pogan, dla tych zaś, którzy są powołani, tak spośród Żydów, jak i spośród Greków – Chrystusem, mocą Bożą i mądrością Bożą.” [1 Kor 1, 22-24]

„Jezus im odpowiedział: Jesteście w błędzie, bo nie znacie Pism ani mocy Bożej.” [Mt 22, 29], [Mk 12, 24]. Porównaj z [J 8, 19], [J 7, 28], [J 14, 17].

d) Sprawiedliwość

„aby wiara wasza opierała się nie na mądrości ludzkiej, lecz na mocy Bożej.” [1 Kor 2, 5]

„Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do sprawiedliwości, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia.” [Rz 10, 10]

„Wy bowiem jesteście przez wiarę strzeżeni mocą Bożą dla zbawienia, gotowego objawić się w czasie ostatecznym.” [1 P 1, 5]

- e) Jezus żyje (zmartwychwstał) dzięki mocy Bożej, czyli dzięki Duchowi Świętemu posłanemu przez Ojca
- „Chociaż bowiem został ukrzyżowany wskutek słabości, to jednak żyje dzięki mocy Bożej. I my także niemocni jesteśmy w Nim, ale żyć będziemy z Nim przez moc Bożą względem was.” [2 Kor 13, 4]
- „Paweł, apostoł nie z ludzkiego ustanowienia czy zlecenia, lecz z ustanowienia Jezusa Chrystusa i Boga Ojca, który Go wskrzesił z martwych” [Ga 1, 1]
- „A jeżeli mieszka w was Duch Tego, który Jezusa wskrzesił z martwych, to Ten, co wskrzesił Chrystusa Jezusa z martwych, przywróci do życia wasze śmiertelne ciała mocą mieszkającego w was swego Ducha.” [Rz 8, 11]
- „Bóg zaś i Pana wskrzesił, i nas również swą mocą wskrzesi.” [1 Kor 6, 14]

Wiara

- a) Jezus uzdrawia osoby mocno wierzące w Niego
- „Jezus obrócił się i widząc ją, rzekł: Ufaj, córko! Twoja wiara cię ocaliła. I od tej chwili kobieta była zdrowa.” [Mt 9, 22], [Mk 5, 34]
- „Wtedy Jezus jej odpowiedział: O niewiasto, wielka jest twoja wiara; niech ci się stanie, jak pragniesz! Od tej chwili jej córka była zdrowa.” [Mt 15, 28]
- „Jezus mu rzekł: Idź, twoja wiara cię uzdrowiła. Natychmiast przejrzał i szedł za Nim drogą.” [Mk 10, 52]
- „On zaś rzekł do kobiety: Twoja wiara cię ocaliła, idź w pokoju.” [Łk 7, 50]
- „Jezus rzekł do niej: Córko, twoja wiara cię ocaliła, idź w pokoju.” [Łk 8, 48]
- „Do niego zaś rzekł: Wstań, idź, twoja wiara cię uzdrowiła.” [Łk 17, 19]
- „Jezus mu odrzekł: Przejrzyj, twoja wiara cię uzdrowiła.” [Łk 18, 42]
- b) Wiara w Jezusa jest potrzebna
- „A do nich rzekł: Gdzież jest wasza wiara? Oni zaś przestraszeni i pełni podziwu mówili między sobą: Kim On jest właściwie, że nawet wichrom i wodzie rozkazuje, a są Mu posłuszne.” [Łk 8, 25]
- „ale Ja prosilem za tobą, żeby nie ustała twoja wiara. Ty ze swej strony utwierdzaj twoich braci.” [Łk 22, 32]
- „I przez wiarę w Jego imię temu człowiekowi, którego oglądacie i którego znacie, imię to przywróciło siły. Wiara [wzbudzona] przez niego dała mu tę pełnię sił, którą wszyscy widzicie.” [Dz 3, 16]
- „Przeto wiara rodzi się z tego, co się słyszy, tym zaś, co się słyszy, jest słowo Chrystusa.” [Rz 10, 17]
- „aby wiara wasza opierała się nie na mądrości ludzkiej, lecz na mocy Bożej.” [1 Kor 2, 5]
- „A jeżeli Chrystus nie zmartwychwstał, daremne jest nasze nauczanie, próżna jest także wasza wiara.” [1 Kor 15, 14]
- „A jeżeli Chrystus nie zmartwychwstał, daremna jest wasza wiara i aż dotąd pozostajecie w waszych grzechach.” [1 Kor 15, 17]
- „Gdy jednak wiara nadeszła, już nie jesteśmy poddani wychowawcy.” [Ga 3, 25]
- „Albowiem w Chrystusie Jezusie ani obrzezanie, ani jego brak nie mają żadnego znaczenia, tylko wiara, która działa przez miłość.” [Ga 5, 6]
- „Tak więc trwają wiara, nadzieja, miłość – te trzy: największa z nich [jednak] jest miłość.” [1 Kor 13, 13]
- „Wiara zaś jest poręką tych dóbr, których się spodziewamy, dowodem tych rzeczywistości, których nie widzimy.” [Hbr 11, 1]
- „Bracia moi, niech wiara wasza w Pana naszego, Jezusa Chrystusa uwielbionego nie ma względu na osoby.” [Jk 2, 1]
- c) Wiara w Jezusa jest potrzebna do uzyskania łaski dającej zbawienie, ale przed Jego narodzeniem uzyskanie tej łaski też było możliwe za czynioną sprawiedliwość.
- „Przeto, czy błogosławieństwo to dotyczy obrzezanych, czy też i nieobrzezanych? Czytamy przecież, że Abrahamowi została poczytana wiara za sprawiedliwość.” [Rz 4, 9]
- „Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do sprawiedliwości, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia.” [Rz 10, 10]
- d) W parze z wiarą w Jezusa muszą też iść uczynki. Wiara w Jezusa bez uczynków jest martwa, bez znaczenia.
- „Jaki z tego pożytek, bracia moi, skoro ktoś będzie utrzymywał, że wierzy, a nie będzie spełniał uczynków? Czy [sama] wiara zdoła go zbawić?” [Jk 2, 14]
- „Tak też i wiara, jeśli nie byłaby połączona z uczynkami, martwa jest sama w sobie.” [Jk 2, 17]
- „Chcesz zaś zrozumieć, nierozumny człowieku, że wiara bez uczynków jest bezowocna?” [Jk 2, 20]
- „Widzisz, że wiara współdziałała z jego uczynkami i przez uczynki stała się doskonała.” [Jk 2, 22]
- „Tak jak ciało bez ducha jest martwe, tak też jest martwa wiara bez uczynków.” [Jk 2, 26]
- e) Wiarę należy pielęgnować i umacniać
- „Dzięki wam nauka Pańska stała się głośna nie tylko w Macedonii i Achai, ale wasza wiara w Boga wszędzie dała się poznać, tak że nawet nie potrzebujemy o tym mówić.” [1 Tex 1, 8]
- „Bracia, zawsze winniśmy Bogu za was dziękować, co jest rzeczą słuszną, bo wiara wasza bardzo wzrasta, a miłość wzajemna u każdego z was się pomnaża” [2 Tex 1, 3]
- f) Wiara góry przenosi
- „Wszystko bowiem, co z Boga zrodzone, zwycięża świat; tym właśnie zwycięstwem, które zwyciężyło świat, jest nasza wiara.” [1 J 5, 4]
- „Wtedy uczniowie podeszli do Jezusa na osobności i zapytali: Dlaczego my nie mogliśmy go wypędzić? On zaś im rzekł: Z powodu małej wiary waszej. Bo zaprawdę, powiadam wam: Jeśli będziecie mieć wiarę jak ziarno gorczycy, powiecie tej górze: Przesuń się stąd tam!, a przesunie się. I nic nie będzie dla was niemożliwego.” [Mt 17, 19-20]
- „Jezus im odpowiedział: Zaprawdę, powiadam wam: Jeśli będziecie mieć wiarę, a nie wątpiecie, to nie tylko z figowcem to uczynicie, ale nawet gdy powiecie tej górze: Podnieś się i rzuć w morze!, [tak] się stanie.” [Mt 21, 21]
- g) pozostałe
- „Jeden jest Pan, jedna wiara, jeden chrzest.” [Ef 4, 5]

„Wyście przez Niego uwierzyli w Boga, który wskrzesił Go z martwych i udzielił Mu chwały, tak że wiara wasza i nadzieja są skierowane ku Bogu.” [1 P 1, 21]

„Jeśli kto do niewoli jest przeznaczony, idzie do niewoli; jeśli kto na śmierć od miecza musi od miecza zginąć. Tu się okazuje wytrwałość i wiara świętych.” [Ap 13, 10]

„Jeżeli bowiem dziedzicami stają się ci, którzy się opierają na Prawie, to wiara straciła znaczenie, a obietnica pozostała bez skutku.” [Rz 4, 14]

Prorocy i Apostołowie byli również napelnieni Duchem Świętym

„Ten bowiem, kogo Bóg posłał, mówi słowa Boże: a bez miary udziela [mu] Ducha.” [J 3, 34]